
LETO XXIII.

AVGUST 1974

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

*

USTANOVLJEN LETA 1952

*

Izdajajo slovenski frančiškani

*

Urejuje in upravlja
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7787

*

Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

*

Letna naročnina \$4.00
(izven Avstralije \$5.00)
se plačuje vnaprej

*

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema

*

Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

VSEBINA

- Pogrešali ga bomo . . . — stran 209
Solženicinova molitev — Prevedel B. P., Švedska — stran 210
Spet nekaj o Baragu — stran 211
Konec čarobne pravljice (črtica) — Dragica Gelt — stran 212
Bogu je všeč tiha molitev srca — Papež Pavel VI. — stran 214
Poslanstvo slovenske pesmi — Marjan Jakopič — stran 215
Ob stoletnici — stran 216
Na levem bregu Pesnice — Pripravil A. L. — stran 217
Izpod Triglava — stran 220
P. Bazilij spet tipka . . . — stran 222
V času obiskanja . . . (Mesto Rojstva) — stran 224
Smo dosegli vrhunec? — Stanko Ozimič, B.Sc., (Geology),
Canberra, A.C.T. — stran 226
Doslej MINORES — poslej MAIORES — Ludvik Klakočar — stran 227
Pamet se je odprla (povest-nadaljevanje) — P. Bernard — stran 229
Teden uslužjenih narodov — stran 229
Naše nabirke in upravnikov razgovor — stran 231
Izpod sydneyjskih stolpov — p. Valerijan — stran 232
Z vseh vetrov — stran 234
Kotiček naših malih — stran 236
Križem avstralske Slovenije — stran 237

NAROČI IN BERI!

KOGAR ZANIMAJO DOKUMENTARNE KNJIGE
za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda
(1941—1945), lahko pri MISLIH naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (iz-
java prič o teharskih dogodkih 1945) — Cena 50 cen-
tov.

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in
III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Ce-
na vsake knjige \$1.50

ODPRTI GROBOVI (II., III. in IV. knjiga doku-
mentov) — Zbral Franc Ižanec, Argentina — Cena
vsake knjige \$2.—.

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj
1941—1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem obdobju
pobitih Slovencev ter vrnjenecv iz Vetrinja. Cena \$5.—

Danes je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh
virov trezno prebirati in presoati, četudi domovina
te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je
študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo
priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

PAPEŽ JANEZ DOBRI (Življenjepis) — cena 75 c.

JEZUSOVO ŽIVLJENJE (François Mauriac) — ce-
na \$1.—.

MATI MLADIH CERKVA (Franc Svoljšak) — cena
50 centov.

PLAMTEČI OGENJ (Življenjepis W. Hünemann
o Piju X.) — cena 75 centov.

DEKLE Z BISERI (Zgodovinski roman napisal
Henry Rider Haggard) — cena dva dolarja.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod pe-
resa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med
in po vojni) — Cena vseh treh delov je s poštnino
vred \$7.—

PASTIRJEV GLAS V TUJINI (I. del) — Zbirka
pisem, govorov, pridig, duhovnih misli in člankov po-
kojnega škofa dr. G. Rožmana zdomcem. — Cena \$2.50

KUHARSKA KNJIGA (Ivan Ivačič) — cena pet do-
larjev.

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja)
SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjepisno
povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec
Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstral-
skemu prijatelju. Cena en dolar.

Pogrešali ga bomo . . .

KO SO BILA po zadnjih volitvah v maju in ponovni zmagi Laburistične stranke objavljena imena vladnih oseb na čelu raznim ministrstvom, je vsakemu padlo v oči, da je bila ista oseba, Mr. C. R. Cameron, imenovana kot minister za delo in obenem za emigracijo. A ta združitev dveh ministrstev pod eno glavo je bil le prvi korak, kateremu je kmalu sledil drugi: ukinitve emigracijskega vladnega oddelka in s tem vseh emigracijskih uradov po Avstraliji. Odlok je prišel tako nenadoma, da ni zaprepostal samo priseljence, ampak tudi tu rojene državljane, ki so na en ali drugi način v teku let spoznali prednost posebnih uradov za emigracijske zadeve, oz. osebne zadeve priseljencev, ki še niso državljani.

Po novem načrtu ukinitve emigracijskega ministrstva bo vladni oddelek za zunanje zadeve (Foreign Affairs Department) izdajal potne liste in vize, oddelek za socialno skrbstvo (Social Security Department) bo upravljal socialno pomoč emigrantom, vzgojni oddelek (Education Department) pa bo skrbel za odgovornost priseljenjskih otrok po dosedanjih uredbah emigracijskega urada. Nekaj drugih vladnih oddelkov bo sprejelo še par manjših sekcij dosedanjega enotnega emigracijskega skrbstva. Z drugo besedo: nič več skupnih uradov pod enim vodstvom in v eni stavbi, kjer si doslej vse emigracijske zadeve uredil pod isto streho. Uradniki, ki so v teku let dela za priseljence spoznali način in pota do njih ter se jim res posvetili (dasi so bile tudi tu kot povsod žalostne izjeme!), da je bila kakršna koli pomoč razumljivejša in uspešnejša, bodo razdeljeni po drugih vladnih oddelkih. Za službo priseljencem bodo več ali manj izgubljeni. Škoda! Nihče ne more tajiti, da je vsak emigracijski urad v teku petindvajset let in čez obstoja med svojimi uradniki vzgojil precej strokov-

njakov, ki jim problemi priseljencev niso bili tuji, da ne omenim uradnikov, ki so že sami dospeli v Avstralijo kot emigranti ter dajali po emigracijskih uradih svoje zmožnosti na razpolago drugim. Kaj je samo pomenilo dobiti tam uradnika, ki je govoril tuj jezik poleg angleščine! Vsa ta služba priseljencem je zdaj ukinjena z enim odlokom . . .

Posledice bodo seveda priseljenci kmalu občutili. Saj ukinitve emigracijskega urada pomeni, da bo treba iskati različne vladne urade za gotove priseljenjske probleme. Že samo to pomeni letati od Poncija do Pilata, kot pravimo po domače. Neznanje jezika bo težave podvojilo. In končno bo pomoč uradnika znatno omejena, saj bo med njimi redka bela vrana eden tistih, ki so se v teku let z delom za emigracijo vživeli v problem priseljenca.

Menim, da je prav, da na to novo potezo avstralske vlade opozorimo tudi naše bralce. Saj tudi našim ljudem ni in ne more biti vseeno. Že to, da v Canberro dežujejo protestna pisma posameznikov, raznih priseljenjskih, pa tudi avstralskih organizacij, ki delujejo za emigrante, je dovolj zgovorno dejstvo, da ga podpremo s svoje strani. Ostro je kritiziral novo odredbo tudi "Australian Council of Social Services", v katerem imenu je Mr. Lippmann izjavil: "... Many see this action as a backward step towards a labor-oriented migration, and move away from the multi-cultural approach to Australian society..." Povedal je, da za ukinitve ni bil dan nikak razlog. Izrazil je željo mnogih, naj bi v Canberri odlok ukinitve še enkrat pošteno premislili in napravili končno odločitev šele po upoštevanju mnenj raznih narodnih skupin ter njihovih socialnih delavcev.

Kljub protestom pa minister C. R. Cameron v obrambo poudarja, da vidi v potezi ukinitve same

prednosti — vse bo šlo boljše in gladkeje kot doslej. Resnici na ljubo moram priznati, da še nisem našel nikogar, ki ima kaj vpogleda in opravka z emigracijskim uradom, pa bi te "prednosti" potrdil in v odloku ukinitve zasledil. Res lepo zvene ministrove besede: "I have set up an Immigration Secretariat attached to my office and manned by former members of Mr. Grassby's staff. They will ensure that personal attention is given to correspondence from migrants. I hope people will feel as free to write to me on their problems as they did to Mr. Grassby." A to tajništvo je edini ostanek emigracijskega vladnega oddelka in četrto stoletja njegovega dela za novonaseljence. Ne mislim, da bo prihajalo nanj mnogo pisem, kot so tudi doslej pisma v Canberro bila verjetno zadeva posameznikov za gotove slučaje (z učinkom simpatetičnega odgovora, ki navadno problema ni rešil). Pač pa so bili emigracijski uradi vedno polni obiskovalcev, ki so se zatekli tja v potrebah in na licu mesta uredili svojo zadevo. Zato je ukinitve kljub sekretariatu za marsikaterega priseljenca kaj boleča stvar.

Osebo sem imel kot izseljenski duhovnik in vodja našega Baragovega hostela največ opraviti z emigrant-sko sekcijo socialnih delavcev, ki je nudila hitro pomoč v nujnih zadevah: iskanje stanovanja, službe, reševanje družinskih sporov na licu mesta, hitra odprava bolnika v umobolnico . . . Težko bi našel urad socialne pomoči, ki bi se toliko žrtvoval in toliko storil ter

pokazal v vsakem primeru toliko osebnega zanimanja, kot je bil ravno ta. Odprt res le osem ur dnevno, je po svojih uradnikih deloval 24 ur na dan. Kolikokrat me je vodja oddelka. Mr. Frank de Grood, priseljenec iz Holandije, klical sredi noči. Malo kasneje je z državnim avtom pripeljal slovenskega fanta, ki so ga našli tavati po mestu brez stanovanja in sredstev. Finančnih sredstev ta sekcija res ni imela na razpolago — vem za primere, ko so uradniki dajali iz svojega žepa manjše zneske za tramvaj in podobno. Menim, da je prav ta urad glede služb priseljencem z neznanjem jezika pomagal več osebam kot marsikateri delovni urad (Employment Office) po okrajih velikega mesta. Samo izguba te sekcije emigracijskega urada bo bodoče slučaje nujne in hitre pomoči težko prizadela, o tem sem globoko prepričan. In če bi sodil samo po tem, mi bo žal, da je do nenadne zaključitve emigracijskega ministrstva prišlo.

Prepričan sem, da protesti ne bodo pripeljali do preklica odloka ukinitve. Tudi ta naša skromna stran v MISLIH ure ne bo ustavila in spremenila dejstev. Je pa prav, da smo tudi slovenski priseljenci o stvari poučeni in da znamo ceniti, kaj je dosedanji emigracijski urad tudi za nas v vseh teh letih pomenil. Z ukinitvijo je nastala vrzel, ki ni bila nikakor potrebna. Iz lastnega sodelovanja z emigracijskim oddelkom in iz izjav mnogih upravniciheno sklepam, da bi si vlada tega ne smela privoščiti, če ji problemi priseljenec res kaj pomenijo.

SOLŽENICINOVA MOLITEV

Kako lahko mi je živeti s Teboj, o Gospod!
Kako lahko mi je verovati Vate!

Kadar se moj um znajde v zadregi ali preneha delovati,
kadar pametnejši ljudje ne vidijo dlje od današnjega večera
in ne vedo, kaj naj počno jutri,
mi pošlješ Ti zagotovilo, da Ti si —
in da boš skrbel za to,
da ne bodo zaprte vse poti dobrote.

Na vrhuncu zemske slave gledam zamaknjen na pot,
katero sem prehodil in katere ne bi nikdar mogel najti sam —
na čudovito pot prek brezupnosti do mesta,
od koder sem mogel pošiljati človeštvu odblesk Tvojih žarkov.

In če bo treba, da jih ponovno pošiljam, mi boš omogočil tudi v bodoče.
Če pa ne dospem tja, to pomeni, da si nalogo poveril drugim . . .

Prevedel B. P., Švedska

SPET NEKAJ O BARAGU

LANI SMO PISALI o prenosu dokumentov za kanonizacijski proces indijanskega misijonarja in našega rojaka Friderika Baraga iz Marquettea v Rim. Prav je, da sledimo nadaljemu razvoju. Zato tu objavljamo pismo bivšega prizadevnega ameriškega postulatorja Wolfa, ki ga je objavil v ameriškem THE BARAGA BULLETIN-u. Takole piše:

Ko človek potuje po vesolju, sta med trenutki, ki ga navdajajo s strahom, prav posebna dva: tisti, ko odhaja v vesolje, in pa trenutek, ko se iz njega vrača. Poleg tega pa še trenutki, ko je pretrgana zveza med vesoljskim vozilom in kontrolno postajo na zemlji. Dokler zveza ni vzpostavljena, morajo vesoljci čakati v negotovosti . . .

Zdi se mi, da gre tudi Baragov proces skozi podobne stopnje. Za nas vse sta bila raziskovanje Baragovega življenja v Ameriki in proces pred škofijskim sodiščem marquetteške škofije nekaj izredno vznemirljivega in zadovoljivega obnem. Sedaj pa je prizadevanje za beatifikacijo škofa Baraga na drugi stopnji. Dokler kongregacija ne bo prišla do sklepov na podlagi lastnega raziskovanja, ne moremo pričakovati posebnih novic. Preprosto povedano: čakamo.

Nastopila je torej odločilna doba čakanja, nikakor pa ne doba pričakovanja slabih novic. Vsemu, kar se sedaj dogaja, bi lahko rekli: Le po tej poti naprej! Nekoliko težka pa je ta doba čakanja zaradi tega, ker bi mogel kdo izgubiti zanimanje za Baragovo zadevo, češ da se vleče . . . Toda bodite pomirjeni! Kongregaciji za zadeve svetnikov je Baragova zadeva zelo pri srcu in si prizadeva, da bi bila čimprej končana. To vam lahko zagotovim, saj na kongregaciji delam. V njenem zgodovinskem oddelku pripravljamo tako imenovano "Izjavo o Baragovi zadevi" (Positio Causae). Srečen sem, da to delo lepo napreduje. Poleg tega smo zvedeli, da bodo kmalu končali pregled in cenzuro Baragovih slovenskih, nemških in angleških spisov. Dobro pa napreduje tudi pregled njegovih spisov v indijanskih jezikih. Poročila o teh pregledih pripravljajo teološki strokovnjaki. Pomembna so za vse delo, ki ga glede Baragove beatifikacije opravlja kongregacija v Rimu.

"Če Gospod ne zida hiše, je prazno delo tistih, ki jo zidajo," piše psalmist. Tudi za napredek Baragovega procesa je molitev bistvenega pomena, posebej v tej dobi čakanja. Srečni dan razglasitve škofa Baraga za svetnika ne bo prišel samo zaradi nenehnega dela tistih, ki so s procesom naravnost povezani. Po-

membne so tudi vaše molitve in prizadevanja, da bo življenje škofa Friderika Baraga spoznalo čimveč ljudi.

*

Ob mislih na Baraga naj dodamo še tole zanimivost: Cerkevno vodstvo v ZDA je letos uradno potrdilo novo misijonsko družbo za delo med še poganskimi Indijanci. Ustanovitelji so ji dali ime "**Družba sv. Štefana, prvega mučenca**", sedež pa ima v Gallupu, država New Mexico. Tam je za škofa Msgr. Hastricht, ki velja za enega najboljših ameriških govornikov in je znan tudi po svoji skromnosti. Živi skupaj s svojimi bogoslovci, katerim včasih celo sam kuha in streže.

In kako je prišlo do ustanovitve te nove družbe? Trije zreli možje s sijajnim položajem v svetu so slučajno dobili v roke knjigo o našem oltarnem kandidatu Frideriku Baragu, "Shepherd of the Wilderness", ki jo je spisal Amerikanec Bernard J. Lambert in jo je pred nekaj leti izdal v žepni izdaji tudi naš pokojni p. Bernard. Mnogim bralcem MISLI je poznana in lep dar avstralskim prijateljem, da spoznajo Baragovo življenje. Tudi naši mladini, ki ne zna več čitati slovenskega jezika, naj bi bila dobrodošla. Nekaj izvodov jo ima naša uprava še v zalogi. Vsekakor so se ti trije možje ob Baragovi veličini in njegovem delu med Indijanci tako navdušili, da so se odpovedali svoji svetni karieri. Dva sta bila profesorja, eden med njima celo podravnatelj največjega liceja v Los Angelesu, tretji pa je bil premožen trgovec, saj je bilo njegovo imetje ocenjeno nad 100.000 dolarjev. Vsi trije so razdali svojo posest za razne dobre namene in sklenili posvetiti se širjenju evangelija med današnjimi poganskimi Indijanci. Umaknili so se v samostansko zavetje in nastala je

nova moderna misijonska skupnost, ki je po vsej Ameriki vzbudila precej pozornosti. Tudi svetni časopisi, ne le verski, so se razpisali o njej in njenemu zanimivemu začetku. Pravijo, da je nova družba v svojih pravilih dobro zajela razne zahteve modernega življenja in apostolata.

Živimo v času, ko vžiga zamo zgled, ne samo lepe besede. In Baragov zgled je tako svetel, da je znal vžgati celo sto let po smrti. Seveda je potrebna dobra volja tudi z druge strani — knjigo so brali tisoči in spoznali Baragovo veličino, pa le trije so po milosti božji pogumno sledili zgledu. Storili so velik in odločilen korak, ki se mu danes v modernem in zmaterializiranem svetu marsikdo smeje. A storili so ga velikodušno, kot ga je svoj čas storil naš

Baraga, lastnik graščine Trebnje in novopečeni doktor prava dunajske univerze: namesto sijajne bodočnosti si je izbral semenišče in končno nesebično delo med zapuščenimi Indijanci. Tudi nam njegov svetniški zgled požrtvovalnosti za druge lahko v marsičem pomaga v vsakdanjem življenju, četudi mu ne sledimo ravno v misijone.

Zanimiv pa je gornji primer le, ali ne? Naš čas je čuden: toliko slabega, pa obenem se poraja iz dneva v dan tudi toliko lepega in plemenitega. Še so velikodušni ljudje na svetu, ljubezen še ni umrla, le najti je težko te bisere v morju blata pomehkužene in brezverne družbe. Zato pa še bolj zablestite, ko pridejo na dan — in zopet se ponavlja gornja zgodba: zgledi vlečejo...

VSE JE BILO tako slovesno — celo priprave na dolgo pričakovani večer . . .

Obleka, ki si jo je Lidiya sama naredila in ji je vzela ves prosti večerni čas zadnjega tedna, je visela v omari. Še dve uri je do odhoda. Tomaž pride ob sedmih, je dejal, da bosta brez divjanja po cesti dovolj zgodaj dospela do dvorane. Zadnje ure čakanja so bile tako dolge, minute so se vleklye v neskončnost . . .

Tako nestrpno je vse prej pripravila. Mati ji je ponudila svoje kvačkano srebrno ogrinjalo, ki se je tako lepo ujemalo z novimi čevlji in prekrasnim prstanom. S Tomažem sta bila že

Konec čarobne pravljice

nekaj mesecev zaročena in že izbirata datum za poročni dan.

“Čas bo, da se oblečeš”, jo je iz sanjarije prebudila mati.

Samo še lase si je popravljala pred velikim ogledalom v predsobi, ko je Tomaž pozvonil. Bil je točen kot vedno. Odprla je vrata in oba sta obstala: tako postaven je bil njen Tomaž. Njegovi svetli lasje, rjave žametne oči in topli smehljaj na njegovih ustnicah . . . vse je izžarevalo mehko in toplino njegovega srca.

Ponosno je Tomaž s pogledom pobožal svojo zaročenko. Smaragdnozeleno obleka je še bolj izražala njeno vitko postavo. Prameni njenih dolgih svetlih las so ji nežno padali na ramena.

Tomaž je vstopil, pozdravil mamo in spregovoril nekaj besed z očetom, nato ga je Lidiya potegnila proti vratom. Oče in mati sta jima želela lep večer in gledala za njima, ko sta odhajala. Tako prikupen par sta bila: Lidiya in njen Tomaž . . .

Čudovit večer je bil in zvezde so se počasi prižigale na nebu. Luna se jima je vso pot skrivnostno smehljala. Prelepi trenutki, da bi jih kalila beseda: tiho sta sedela v avtu, le Tomaž je jo od časa do časa zaljubljeno pogledal in ji stisnil roko.

Srečno sta dospela do dvorane. Na plesišču se je že vrtelo nekaj parov v poskočnem ritmu polke. Pozdravila sta se s sosedi pri mizi in se prav hitro, čim so pričeli igrati novo melodijo, znašla med plesalci. Tomaž je bil odličen plesalec in tudi Lidiya ni zaostajala za njim. Rittem, domača melodija, njune kretnje in sreča v srcu — vse se je zlilo v čarobne valove neskončne pravljičnice . . .

Prenehali so igrati in vrnila sta se do mize. Kozarci so bili polni in vsi so jih prav hitro praznili. Tomaž ni rad pil, to je Lidiya dobro vedela. Sam ji je zaupal, kako sta z mamo trepetala vsakokrat, kadar se je oče napil: razbijal in razgrajal je ter celo pretepal je mamo in njega . . . Ne, Tomaž ni na nobenem plesu doslej popil več kot ona. In hvaležna mu je bila za to.

Pa so jima znanci kmalu pričeli nazdravljati kot zaročencema in silili s pijačo. Tomaž je popil en kozarec, dva, tri . . . Več kot običajno. In potem so še pri sosednji mizi pričeli piti na njuno srečno prihodnost. Znova in znova so silili v oba, naj vendar pijeta na svojo srečo.

Lidiya je bila zadovoljna, ko je godba zopet zaigrala. Potegnila je Tomaža od družbe na plesišče. Plesala sta, vendar se je tista čudovita, čarobna pravljičnica prvih plesov razblinjala v Tomaževih očeh, ki so postale rdeče. Tudi njegove roke niso več tako mehke in krepko vodile kot prej. Vendar še ni slutila, kaj jo čaka.

Ko so prenehali igrati, je Tomaža odnesel vrvež "prijatelj". Videla je, kako so mu vsiljevali vsakovrstno pijačo: ta liker, drugi vino, pa pivo in celo doma pripravljeno žganje.

"Na zdravje tebi in tvoji zaročenki", so mu pijano kričali in vedno znova polnili njegove kozarce. Branil se je, celo okrenil se je, da bi se zopet pridružil Lidiji, pa so ga številne roke povlekly nazaj. Pijani obrazi so se režele smejali in se norčevali: Že zdaj ona nosi hlače, kaj šele bo, ko se bosta poročila? . . ."

Neskončno počasi so se pomikali kazalci na veliki stenski uri ob odru. Žena, ki je sedela poleg Lidije, jo je opazovala. Videla je, kako je vsak njen pogled za Tomažem polnil srce z grenkobo razočaranja, ki je končno bruhalo na dan s sol-

zami: v njenih velikih očeh so se začele kar same nabirati in ni jih mogla zadržati.

"Ne skrbi, Lidiya, naučila se boš. Kar dolgo sem že poročena in vsakokrat mi obljubi, da bo popil samo par kozarcev in ostal ves čas z menoj — pa glej, tudi jaz sedim tu sama . . . Naučila sem se in ne boli več tako. Naučila sem se tajiti, spremeniti strahoten ogenj v meni v pepel. In kadar boli najbolj, kadar žge in peče v meni, ko bi hotela pred vsemi jokati in kričati . . . takrat si vedno nadenem masko. Ta maska se v družbi smeji, čeprav bolečina v meni razsaja kot vihar . . ."

Nič ni odgovorila Lidiya, le solze razočaranja je s silo udušila na svojih očeh.

Kočno je bila polnoč in začeli so se razhajati. Kaj žalosten je bil pogled na prej tako lepo okrašeno dvorano, z belimi prti na dolgih mizah, z malimi dišečimi šopki in brlečimi svečami. Prti so bili politi in umazani, kozarci so ležali vsevkriž, tu in tam celo kateri razbit . . . Duh po pijači je ogabno rezal v grlo.

V kako nemarno žival se spremeni človek pod vplivom pijače!

Kočno se je Tomaž le primajal do mize. Noge so ga komaj držale, njegove oči so bile kalne in utrujene, roke so mu mahale ob telesu kot iz cunj.

"Daj mi ključ, bom jaz vozila domov", je plašno poprosila. Nič ni odgovoril, le v žep je segel in bila je srečna, da je bil vsaj še toliko pri pameti. Pomagala mu je iz dvorane.

Že sta sedela v avtu, pripravljena na odhod, Lidiya za volanom. Motor je zabrněl. Malo je bila prepozna — skupina Tomaževih znancev je privijala iz dvorane in ji zastavila pot. Obstopili so avto, se norčevali iz Tomaža in se mu smejali. Vse so ga imenovali, samo moški ne, ker ni sedel za volanom. Že se je avto počasi premikal, ko je Tomaž molče odprl vrata, se nerodno skobacal ven in jih trdo zaloputnil. Zamajal se je okrog vozila, porinil Lidijo vstran od volana in sam zasedel mesto. Bahavo se je molče ozrl na pijano skupino, in odpeljala sta v noč . . .

Kako strah je bilo Lidijo na tisti vožnji! Srce se ji je krčilo ob pogledu na drevesa ob cesti, ki niso bila več samo drevesa, temveč grozeča bitja, ki so se režala iz teme in čakala nove žrtve. Prosi-

la je Tomaža, tako boječe prosila, naj vozi počasnije. Nič. Samo še hitreje je začel voziti, ko je voznik za njim nestrpno zatrobil. Strah in groza sta se vjedala v njene žile, oči so se napolnile s solzami, da so zameglile tudi pogled na pošastna drevesa. Roke so se ji same sklenile, ustnice pa so se pričele premikati v molitvi.

Naenkrat — neznanski sunek . . . Pekoča bolečina je presekala njeno telo. Potem ni čutila ničesar več: ne groze, ne bolečine, ne ljubezni, ne razočaranja . . .

Šele po enem tednu se je Lidija prebudila v bolnišnici. Ob njenem zglavju sta sedela oče in mati, oba utrujena in objokana. Končno ju je spoznala.

Le počasi so prišle materi besede iz us: "Tomaž je bil na mestu mrtev, tebe so našli precej daleč od avtomobila . . ."

Nadaljevati ni mogla, četudi so jo hčerkinе oči vprašajoče gledale in čakale novih besed. Tesneje se je premaknila k očetu, ki je Lidiji nežno položil roke na ramena. Šele po dolgem molku je oče spregovoril: počasi in boleče, njegova žuljava roka pa je šla istočasno nežno preko njenih razpuščenih kodrov: ". . . Lidija, samo, da si živa! A tvoje noge — tvoje noge bodo mrtve za vedno. . . ."

Moreča tišina, ki jo je nekaj trenutkov motilo samo ihtenje. Nato pa jo je presekala Lidijin krik: "Morilci! . . ."

DRAGICA GELT

BOGU JE VŠEČ TIHA MOLITEV SRCA

Tele lepe misli o premišljevanju je v enem svojih številnih nagovorov vernikom čisto preprosto razvil PAPEŽ PAVEL VI. Tudi nam in naši pripravi za SVETO LETO bodo koristile. Ravno tega nam manjka, da bi se vsaj nekaj minut dnevno zbrali in umirili ter našli v tem zvezo z Bogom.

BOŽIČ je že daleč za nami.

Toda ker je ta praznik tako velik in nas je spomnil na Jezusovo rojstvo, na začetek življenja božje Besede med človeškimi otroci, in ker je ta krščanski dogodek veliko vsakoletno doživetje tudi za nekščanski svet — zaradi vseh teh razlogov božič ne sme miniti v nekaj dnevih. Zato Cerkev hoče, da božična misel **nadaljuje svoj vpliv skozi vse leto**, ne samo v bogoslužju, ampak tudi v moralnem, duhovnem in celo v svetnem življenju.

MARIJIN ZGLED

Odprimo samo za trenutek evangelijsko poročilo in izluščimo iz njega samo majhen drobec, ki pa je vreden življenjskega programa. Stavek, ki ga bomo brali, nam pojasni, kaj naj nam pomeni **pobožič**. Takole beremo: "Marija je vse te besede ohranila in jih premišljevala v svojem srcu . . ."

Da, koliko človeške plemenitosti in lepote je v tem osebnem poročilu božje Matere! Kako bogato duhovno življenje razodeva ta globoka in zaupna izpoved! Zelo verjetno je evangelist dobil to poročilo iz prvega vira. Pri Luku, ki je imel kot bivši zdravnik poseben čut za človekovo doživljanje, je to precej naravno. Še veliko bolj naravno je to za Marijo: kako ne bo neka mati — posebno še božja — znova in znova obnavljala v mislih veliki, čisto osebni dogodek, pri katerem je sodelovala z vsem svojim bitjem, s telesom in dušo in voljo?

Marija se je najprej spomnila vseh stvari, nato se jih je zavedala, potem premišljevala, jih skušala razumeti; končno jih je občudovala, jih gledala z očmi duše . . . Ali niso to postopne stopnje Marijinega duhovnega življenja? Ali ni tudi pod tem vidikom zgled, kako bi moral vsak Kristusov učenec notranje zoreti in napredovati?

KRISTUS V SREDIŠČU ŽIVLJENJSKEGA KROGA

Kristus mora imeti odločujoče mesto v življenju vsakega človeka, ki je kdaj imel milost, da se je z Njim srečal. Bodisi, da ga je spoznal čutno, izkustveno, naravnost — kot so ga spoznali apostoli in Jezusovi sodobniki (1 Jan. 1, 1—2: ". . . kar smo slišali, kas smo s svojimi očmi videli, kar smo gledali in so naše roke tipale . . . spričujemo . . ."), bodisi, da ga je spoznal posredno, po oznanjevanju ali pričevanju drugih (govor svetega Petra, Apd 2). Jezus je bil, je in bo vedno v vseh ljudeh. Toda po kakšni poti, na kakšen način?

KRISTUS JE MED NAMI

Ali to vemo samo iz zgodovine ali ker nam to znanost pove? Ali Kristus živi samo v spominu človeštva, kot se to zgodi pri slavnih ljudeh, ki so naredili velika dejanja, ali napisali velike stvaritve, ali s svojimi deli vplivali na razvoj svetovnih dogodkov?

Kako je Kristus navzoč v velikem zunanjem svetu svetovnih dogodkov in kako je navzoč v majhnem nevidnem notranjem svetu človeškega srca? To vprašanje je prav v središču naše vere.

Zberimo, se, utihnimo in iščimo odgovor v skrivnosti našega duha in skupaj z Marijo recimo: **Jezus živi v nas predvsem po veri**. Tale stavek sv. Pavla zelo jasno pove: "...da se po veri v vaših srcih naseli Kristus..." (Ef 3,17). Iz tega nauka raste vsa katoliška duhovnost, ki ne temelji samo na človeškem pričevanju, ampak na božji besedi.

DIALOG Z BOGOM

Res je, vse te stvari že poznamo. A obenem se tudi zavedamo, kako so prav te iste stvari postale tuje modernemu mišljenju, ki je tako močno obrnjeno

navzven, tako plaho pred lastno vestjo in tako nerodno za tihi razgovor z Bogom — v skrivnosti srca.

Dobro, mi vas pa nasprotno vabimo, da se učimo govorice brez besed, molitve brez premikanja ustnic, tihe molitve brez glasu — da se znova učimo **premišljovati**. Bogu je zelo všeč skrita in zbrana molitev v globini srca. Brez zbranosti in brez premišljevanja z Bogom ne moremo "dialogirati". Brez volje do vsaj nekaj trenutkov premišljevanja vsak dan, z zaprtimi očmi in ustmi, ne moremo slišati Njegovega glasu, kadar On hoče poseči v ta tihi dialog.

Sele v premišljevanju ali v tihi molitvi srca je tudi del duhovne obnove, do katere nas more privedi to SVETO LETO. Prosimo, da bi znali moliti, da bi znali **dobro** moliti in **zbrano** premišljovati!

POSŁANSTVO SLOVENSKE PESMI — posredovati jo onim, ki po njej hrepene; sredi velikega tujega sveta ustvariti domače okolje in ohraniti tisto, kar je bilo in bi moralo biti vedno naše: ljubezen do rodne grude, do naše slovenske zemlje, do hišice očetove . . .

Slovenska pesem je pač del našega življenja. Povsod je z nami, s seboj jo nosimo, kot nosi osamljeni pastir drobno piščalko v samoto na pašo, da si zaigra nanjo v zapuščenosti in osamljenosti. Je kot ogenj, ki zajame srce in dušo, odpre okno sreči in ljubezni, objame vse, ki si želijo pozdrava domovine in dobrih ljudi. Mar ni v pesmi napisana najlepša zgodovina našega rodu in zemlje pod Triglavom? Kaj ni to povest, ki ne utruji, ki se je nikoli ne naveličaš?

Pesem je tista plemenita vez, ki nas veže v eno slovensko telo, pa naj bomo že kjer koli. V nikdar izčrpanem svetu in bogastvu slovenske poezije in glasbe, izpovedi in notranjega doživetja ne samo naših ljudskih

ustvarjalcev, temveč celih rodov, je naša pesem povsod doma, povsod zaželjena. Ko strune srca zadonijo svoj čisti akord, vse boleče izgine. Vse postane le čisto in svetlo — večna hvalnica zemlji in Stvarniku, ki je dal našem rodu rasti, trpeti in umirati na tistem koščku sveta, ki se Slovenija imenuje. Dom pod Mangartom, most ob Soči, skala in čeri ob morski obali našega morja, domačija ob Muri — vse to je z nami, vse je v pesmi in z njo v nas samih.

Kako lepo je zapel pesnik Balantič, ko je začutil v sebi, v svoji duši tisti trpeči, a tako lepi svet slovenstva:

"Studentev močnih, čistih sem željan,
rad bi napil se iz sončnega korita . . ."

In to "sončno korito" je naša pesem, ki objema vse ljudi različnih odtenkov in nas pripelje k temu izviru kot k dobri materi in samemu Bogu.

MARJAN JAKOPIČ

 Manjko Sterlé
 akad. slikar
 Bequije
 pri Centenici
 Rođena Meden
 Hvala lepa za finu
 spomin! Taj epistolarni rod
 čini Medenovi ustupom / na
 interesu se tople ogorave in
 se vedno rad spominjani njih
 ne zadovoljne hit. Pog!
 Najlepšimi pozdravi
 od srca vama
 24. 5. 1924 gen. Maister

General Maister — osvoboditelj Maribora in prelepih Slovenskih goric po prvi svetovni vojni! Če se ima naša Štajerska komu zahvaliti, da je danes del slovenske domovine, se ima temu neustrašenemu narodnjaku, ki je ob usodni uri s svojo vojaško odločnostjo tvegaval vse in — uspel. Koliko in če se ga je letos za stoletnico rojstva spomnila domovina, mi ni znano. Nekateri zdovski listi so hvaležno pisali o njem in nič ne škodi, da se jim pridružijo tudi naše MISLI.

avstrijske armade, bil med vojno kot slovenski narodnjak nekaj mesecev celo konfiniran v Gradcu, konec vojne pa ga je našel kot majorja in poveljnika črnovojniškega okrožja v Mariboru. A prav do takrat Slovincem ni bil poznan kot vojak, ampak kot pesnik s psevdonimom Vojanov. Izšel je iz dijaške skupine s Cankarjem, Murnom in Kettejem.

Major Maister je od posveta odšel na komando 26. avstrijskega polka, objavil tudi tam prevzem poveljstva in pozval vse neslovenske vojake, naj takoj zapuste mesto in grado domov. Pod orožjem naj ostanejo, samo Slovenci.

S 16 častniki in 160 vojakov je zasedel Maribor, ki 3. novembra ni imel nobenega tujega vojaka več. Nastala pa je nevarnost v "varnostni mestni straži" (Schutzwahr), ki jo je zahtevala še vedno nemška mestna uprava. Mestno stražo so sestavljali sami Nemci in število je že naraslo na tisoč. Postala je tako sumljivo polje akcije proti Maistru in slovenskim vojakom, da jo je Maister po treh tednih nepričakovano razorožil. Delal je zopet na svojo roko.

Dne 9. novembra je razglasil mobilizacijo ter z novimi vojaki ustanovil Mariborski pešpolk s tremi bataljoni ter nekoliko manjši Celjski pešpolk. Res je za to dobil

od ljubljanske vlade celo ukor, a bil je edini način, da je uspel z razorožitvijo "varnostne straže". Vsaj vodja mariborskega narodnega sveta je razumel položaj. Tudi dr. Vrstovšek je delal na svojo roko, ko je majorja Maistra povišal v generala, da mu je dal s tem oporo in je nastopal kot enakovreden na pogajanjih z nemškimi zastopniki. Brez samovoljne odločnosti teh dveh mož bi se vsi dogodki na Spodjem Štajerskem drugače razvili — v našo škodo.

General Maister je nato zasedel Radgono in vso severno mejo do Dravograda. S svojimi vojaki je posegel tudi v boje na Koroškem in sodeloval pri ofenzivi v avgustu 1919, ko so srbske čete zasedle Koroško do Gospe Svete. Žal je bila politika zavestnih sil drugačna: za Koroško je določila plebiscit, ki se je za slovensko stvar pod pritiskom tako nesrečno končal. Če bi general Maister že od vsega početka tako trdo ne držal Štajerske, bi bil zelo ver-

jetno določen plebiscit tudi za te naše kraje. Tudi tu bi se izvršil v senci avstrijskih bajonetov in v strahu pred njimi bi še ta del domovine izgubili za Avstrijo. O tem ni dvoma, veličina Maistrove odločnosti pa se prav ob teh dejstvih prikaže še v lepši luči. Samo njegov neustrašeni poseg je ohranil domovini lep kos severne meje, ki bi danes doživljal isto usodo kot naša Koroška.

"Ne vemo, ali ima (general Rudolf Maister) že dostojen spomenik v Kamniku, kjer se je rodil, in v Mariboru, ki ga je osvobodil, gotovo pa je, da ga ima v srcu ne samo slednjega Štajerca, temveč slednjega Slovenca v širnem svetu, pa tudi v slovenski narodni zgodovini kot osvoboditelj slovenskega Maribora in prelepih Slovenskih goric". Tako zaključuje spominski članek za stoletnico rojstva generala Maistra argentinski slovenski tisk.

Na levem bregu Pesnice

Članek o svojem obisku Sv. Lovrenca v Slovenskih goricah je pripravil A.L. in objavil v DRUŽINI pod naslovom: Stara, trdna vera in obljuba široke ceste. Prijetno se bere in lepo po domače prikaže življenje podeželske slovenske župnije, z uspehi in neuspehi in "modernimi" težavami vseh vrst. Tudi med vrsticami se da marsikaj razbrati, kar doma žal ni mogoče naravnost povedati. — Urednik.

STARA, prašna cesta. Predvsem pa načeta. Tako zelo, da po njej res ne moreš voziti več kot štirideset, če nočeš obtičati. Pravijo ji občinska, vendar srečuješ v opoldanski pripeki ponajveč zvrhane vozove s pravo muko posušenega sena. Nestalno vreme preganja zdaj s polja, zdaj zopet nazaj. Umirjeni hi-ho ob delu in soncu zagorelih voznikov pa priča o stoletnem prijateljstvu z zemljo in naravo, ki ga ne more do kraja podreti ne teža dneva ne slabo vreme. Vedno znova se vračajo k stari krušni materi, da bi iz nje iztisnili čim več za vsakdanje življenje. Ljubezen do razmočene prsti se prenaša iz roda v rod, od očeta na sina. Zato vidiš vsepovsod ljudi in njihove v soncu in znoju upognjene hrbte. Manjka le srednja generacija, fantje in dekleta, ki so šli vsaj za kratek čas v dnino na tuje . . . Iščem Juršince, središče župnije Sv. Lovrenca v Slovenskih goricah.

Področje današnjega Sv. Lovrenca v Slovenskih goricah je najprej spadalo pod upravo ptujske pražupnije. Odcepitev so v letu 1322 izsilile nove okoliščine, predvsem poplavljaljoča Pesnica. Po uradni ustanovitvi župnije se je za trinajst vasi na vzhodnem bregu reke izoblikovalo novo središče v Juršincih. Že leta 1445 so v vasi zgradili veliko gotsko cerkev, ki je do danes ostala edina v župniji.

Življenje pa je teklo svojo pot. Ljudje so živeli na zemlji in od nje, se vedno znova spuščali v boj za vsakdanji kos kruha in skodelico mleka, ob vsem tem pa

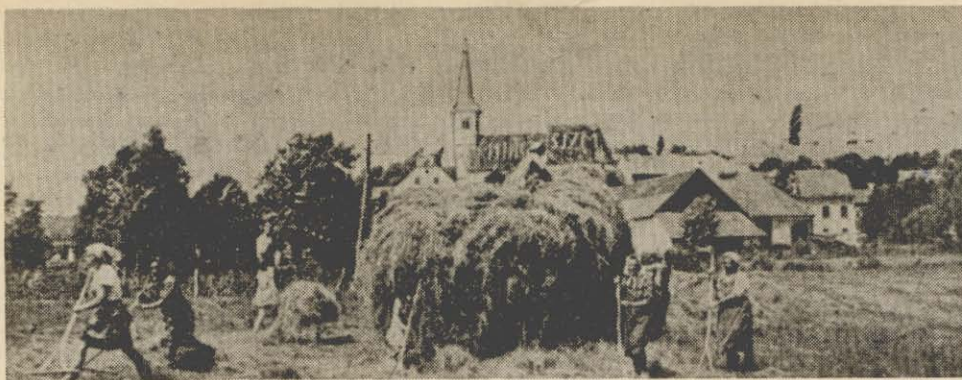
zaupali v Boga, ki jim je odmerjal zdaj dobro zdaj slabo letino.

Današnje življenje izraža iz starih korenin in navad. Ljudje se še vedno z zaupanjem obračajo k zemlji in si v potu obraza od zgodnjih juter do poznih večerov poleg vsakdanjega kruha "pridelujejo" traktor in kosilnico in vrsto pripomočkov, če hočejo vzdržati tekmo s časom. Tudi cerkev se še vedno ni izpraznila, čeprav se tudi v teh krajih ne bodo mogli povsem otresti "prečiščevalnih" valov.

V TUJINI VSAK OSMI ŽUPLJAN

Marsikaj se je začelo z odhajanjem v tujino. Ko so se odprla vrata v svet, tja v Avstrijo in Nemčijo, je marsikoga od srednje generacije zgrabila silna želja po boljšem kosu kruha. Seveda ni šlo samo za kruh. Tu so bile številne potrebe in želje: dolгови, popravila hiš, gospodinjski in kmetijski stroji, avtomobili . . . Ljudje so odhajali revni in se vračali bogati. Vsaj tako so mislili tisti, ki so jih posnemali. Zato je zdaj v tujini kar 350 župljanov in ne kaže, da se bo ta procesija tako kmalu ustavila.

Tujina ima pač svojo moč. Ponuja denar in bliščivo bogastvo sveta, spotoma pa vsiljuje nove navade in novo mišljenje. Tako se dogaja, da ob dopustih zdomci (nekdanj vsaj na zunaj zelo verni) ne najdejo več poti v cerkev. V Juršince sicer še prihajajo, a se namesto

Čas košnje
je tudi pri
Sv. Lovrencu
čas trdega dela —
posebno še,
ko manjka
mladih moči . . .

skozi cerkvena pomaknejo skozi gostilniška vrata. In tu, ob steklenici piva ali kozarcu vina (saj je poleti to bolj prijetno kot župnikova pridiga) prebijejo nedeljsko dolžnost.

Dogaja se jim kot starim Prekmurcem, ki so med obema vojnama odhajali v francoske rudnike: ob srečanju z novim svetom, velikokrat nevernim ali "mlačnim", so se mnogi zamajali v svoji stari veri in zamenjali podobo prejšnjega z novim življenjem. Po sredi ni stalo trdnjše prepričanje ali zavestnejša navada, temveč odprtost za "nove prilagoditve".

Vse to do neke mere izprašuje vest krščanstva, ki se je v zavesti ljudi v veliko večji meri prikazovalo kot verska dolžnost in cerkvena navada, manj pa kot življenjsko sporočilo in določilo. Človek, ki v vsakdanjem srečanju s krščanstvom ni prerasel okvirov dolžnosti in nuje okolja, res ne more razumeti, zakaj naj bi se v krajih, kjer ni več zunanega "pritiska" (župnikove in vaške kontrole ter domačega nerganja), ne ravnal po "običajih" novega okolja.

Ob vsem tem ne gre s silo popravljati razpadajočega sveta. Tu je priložnost za iskanje novih pastoralnih prijemov in za zavestnejšo in bolj osebno ter občestveno utemeljitev evangeljskega sporočila, ki hoče bolj kot trdno določen okvir dolžnosti ponuditi ljudem našega in jutrišnjega časa bolj človeška razmerja, pa tudi resnico odrešenja.

MOČAN SEM, ZAKAJ BI NE POMAGAL?

Duhovnika Štefana Casarja nisem našel v župnišču, zato sem se odpravil na potep po vasi. Te je bilo kmalu konec in znašel sem se na travniku, kjer so spravljali krmo. Pokazali so mi človeka, ki je z velikimi zamahi nakladal seneni voz. Pozneje sem ugotovil, da je Štefan pomagal starejšim ljudem — bratoma, ki bi sicer težko zmogla svoje delo.

"Veste, težko si pomagata, pa sem jima priskočil na pomoč", mi je pojasnjeval. "Veliko me ne stane, saj sem močan".

Takoj mi je postal simpatičen. Če je res takšen, sem si mislil, in če pomaga še komu, ki je zaradi pomanjkanja delovne sile v stiski, potem je vreden teh ljudi.

Kajti tu na deželi, na kmetih, moraš biti vsem vse, če hočeš, da vzamejo tvoje besede zares. Zavedajo se, da so besede poceni in da tistega, ki jih izgovarja, ne stanejo veliko.

Morda je prav tu tudi osnova za oznanjevanje, bolje rečeno most do oznanjevanja. Saj samo človek, ki se poleg škofovega pooblastila in raznih cerkvenih in civilnih papirjev "izkaže" tudi v ljubezni do bližnjega, opravičuje svoje poslanstvo. S tem nočem odpirati vprašanja duhovnikov-delavcev, temveč nakazati pot, po kateri se bomo duhovniki hitreje otresli svojega "gospodstva". Je pač tako, da imenujemo gospode predvsem tiste, ki po naši sodbi premalo delajo. Res je, da se duhovnik v današnjem načinu pastoralnega dela, ko ima toliko verouka in drugih strogo duhovniških opravil, ne more obremenjevati še z novimi (včasih tudi neduhovniškimi) opravili. Vprašanje pa je, če je vse to delo v resnici najbolj primerna pot za oblikovanje (kot že v obliki fraze pripovedujemo) jutrišnjega kristjana.

"VERSKO ŽIVLJENJE"

Versko življenje pomeni v govorici "stare šole" v veliki meri tisto opravljanje dolžnosti, ki jih moremo opazovati na zunaj. Z njim mislimo obisk nedeljske maše, število obhajil na leto, število cerkvenih krstov, porok, pogrebov, obisk verouka, zdaj tudi pošolskega, "opravljanje velikonočne dolžnosti" in podobno. Vendar moramo ugotoviti, da vsa ta zunanja znamenja vernosti niso vedno tudi odsev dejanskega verskega življenja. Zgodi se, da ob manjši "kontroli", oz zamenjavi duhovnika ali v njegovi odsotnosti "vnema" kmalu popusti in ljudje pokažejo tudi svojo drugo stran: Dokaz, da so bolj pod vplivom množice, okolja, duhovnika, strahu . . . kot iz prepričanja opravili to in ono večerajšnje versko dejanje.

Vendar tudi teh zunanjih pokazateljev ne moremo popolnoma zavreči. Dobrodošli so nam, zlasti pa nam v grobih obrisih ponujajo širšo podobo verskega življenja v župniji. To velja tudi za Sv. Lovrenca. Župnija šteje okoli 2300 ljudi, nedeljske maše obiskuje okoli 900 župljanov, pri tem pa moramo odšteti zdomce, otroke in stare ter onemogle. V župniji je 250 šolo-obveznih otrok, ki menda vsi obiskujejo verouk. "Tudi

sedmi in osmi razred, kar se 'čudno' sliši", je z veseljem poudaril župnik Štefan. Otroci so redni, le tu in tam morajo po šoli telovaditi — "ker je", kot pravi učitelj telovadbe, "bolj zdrav zrak na dvorišču kot v veroučni učilnici . . ." Starši so lepo povezani z otroci, zato imajo vsi obiskovalci verouka zvezke in vestno pripravljene domače naloge. Na takšno sodelovanje pripravlja tudi duhovnik sam, ko se v načrtnih obiskih vernikov pogovarja o družinskem krščanskem življenju. Sadovi so se pokazali tudi za birmo.

V župniji imajo naročenega precej verskega tiska: okoli 300 Druzin, nekaj manj Ognjišča, Mavrico, veliko mohorjevč.

V Juršincih živi tudi lanski zlatomašnik, Matija Neudauer. Obiska je bil zelo vesel, pripovedoval je o svojem delu (v Sv. Lovrencu je župnikoval kar 44 let), hvalil ljudi in sedanjega upravitelja ter tarnal nad potresno nesrečo, ki je zadela Kozjansko.

MILICA NA SLUŽBENI VOŽNJI

Že pred obiskom Sv. Lovrenca sem naletel na govorice o posebni velikonočni procesiji v tem kraju. Govoricam seveda ne gre kar tako verjeti, saj smo bolj ali manj vsi nagnjeni k pretiravanju. Ko pa gre za "krivice", znamo biti tudi sami krivični. Ker sem hotel stvari razčistiti, sem se najprej pogovoril z župnikom, vprašal nato nekaj župljanov in se nazadnje ustavil tudi pri komandirju milice v Ptujju.

Župnik pripoveduje približno takole: Za vstajenjsko procesijo (letos 14. aprila ob šesti uri zjutraj) sem prošil kot vsako leto. Dovoljenje sem dobil, v njem pa mi je bilo prepovedano stopiti na občinsko cesto (dobesedno: "do občinske ceste in nazaj"). Na klavzulo nisem bil posebej pozoren (sicer pa v tem času ni tod nobenega prometa), zato smo šli s procesijo do glavne ceste, stopili nanjo in se zopet obrnili proti cerkvi. Tako smo šli po občinskem makadamu le kakšnih deset, petnajst metrov. Ko so stopile na cesto ženske, sta se

po cesti pripeljala z motornima kolesoma miličnika in z zvočnimi signali vnesla nekaj preplaha. Stvar bi se mi ne zdela prav ni čudna, če ne bi pred procesijo oba miličnika čakala niže v vasi in se šele med obredom zagnala po cesti in če bi se kmalu zatem ne vračala brez posebne naglice.

Župnik je bil nekaj dni pozneje zaslišan, vendar hujših posledic ni bilo. Komandir milice pa mu je obljubil, da bo raziskal, če je bilo res nujno prav tedaj vključevati zvočne signale in drveti po cesti.

Ptujski komandir me je sprejel okoli šestih zvečer, se v pisarni prepričal o veljavnosti izkazil, nato pa poudaril, da ne bi rad dajal nobenih "uradnih izjav". Ljudje primer poveljujejo in napihujejo. Miličnika sta bila prav tedaj na službeni vožnji, pa ne zaradi nadzorovanja verskega obreda. Vedela pa sta za prepoved vstopa na občinsko cesto. Pred vasjo nista stala ("To je laž", je pristavil, ko pa sam začel izjavo zapisovati, se je nekoliko popravil), temveč sta prišla v Juršince in peljala skozi zaradi nujnega opravka (ki ga ni dolžan pojasnjevati — pravico imata biti tudi na vežbi). Po končani procesiji se nista takoj vračala. Vse ostalo je izmišljeno, neresnično ali potvorjeno. Ko bo župnik zopet prošil za procesijo, mu bodo dovolili, ne pa na občinsko cesto.

Da, tako je v Juršincih na levem bregu Pesnice. Mirno in skromno vsakdanje življenje, v katerega pa počasi vdira novi duh, ki se z vedno večjo ostrino upira staremu vaškemu življenju in verski tradiciji. Prihaja čas prečiščevanja in globlje prenov. Na vrsti je tudi dobra stara vera, ki sneta z okvirjev zgublja marsikaj od prejšnje mogočnosti in zopet postavlja pred nas pristne izvire. V mislih imam predvsem srednjo generacijo, ki zaradi vojnih in povojnih časov ni prepoznala v veri resničnega življenjskega vodila, temveč predvsem številne dolžnosti. Tu je čas, ko se moramo spraševati ne le po vzrokih, temveč tudi po novih določilih in opravičilih.

Mati božja na Ptujski gori

Izpod Triglava

SILOVIT POTRES je v večernih urah 20. junija težko prizadel bližnjo in daljno okolico Celja in povzročil zlasti veliko škode po revnih predelih Kozjanskega. Cele vasi so težko prizadete, mnoge hiše porušene ali neuporabne za bivanje. Potresni sunki so bili tako močni, da jim tudi debele stene starih cerkva niso bile kos. Zelo so prizadete župnijske cerkve v Zibiki, Sv. Štefan pri Žusmu, na Ponikvi, Marija Širje, Sv. Vid pri Grobelnem, Sv. Peter na Medvedovem selu in še druge. Tudi številne podružnične cerkve so poškodovane. Zaradi razmajanih zidov in celo po trideset centimetrov širokih razpok v številnih krajih stavbe niso več varne in morajo opravljati službo božjo na prostem. Poročilo pravi, da je v Zagorju potres tako močno majal stolp, da so zvonovi kar sami zazvonili. Pri podružni cerkvi sv. Andreja je odkrilo streho.

Po vseh slovenskih cerkvah se vrste nabirke za pomoč, saj verniki teh krajev, prizadeti tudi na svojih domovih, sami ne bodo mogli zbrati sredstev za popravila. Mnogi so sami brez strehe nad glavo in so se zatekli pod kozolce ali zasilne šotore. Od hudega potresa leta 1895 dalje ljudje ne pomnijo tako močnih sunkov in toliko prizadejane škode.

Na srečo o kakih smrtnih žrtvah potresa ni poročil. So pa domači časopisi o škodi mnogo poročali, "neradi pa pišejo o narušenih cerkvah in župniščih", kot beremo v "Družini" v članku o nabirki za porušene cerkve izpod peresa mariborskega škofa.

STAROSTA SLOVENSkih DUHOVNIKOV je dr. Jože Demšar, ki že 60 let deluje v šentpetrski župniji v Ljubljani. 97-letni profesor je letos na nedeljo

ROJAKI V SYDNEYU!

Kadar potrebujete kakovostni pouk za vožnjo osebne avtomobila ali tovornjaka, se z zaupanjem obrnite na našo

YADRAN AVTO-ŠOLO

Lastnik Franc Čuček Vam je vedno na razpolago. Pokličite ga telefonsko na številki **624-5538**.

20 PREMIER ST., TOONGABBIE, N.S.W.

7. julija praznoval 75-letnico svoje nove maše. Same visoke številke, ki jih ne doseže vsakdo. Zgodovinarji pravijo, da še nobena cerkev v Sloveniji ni obhajala tako častitljivega in pomembnega slavlja. Ljubljanski metropolit nadškof Pogačnik sam ga je spremljal k oltarju ob spremstvu narodnih noš, prijateljev in znancev. Cerkev je napolnila tisočglava množica in mnogi so morali ostati zunaj, ker je zmanjkalo prostora. Jubilant je znan vsemu mestu po svoji dobroti in ljubezni, kot dolgoletnega profesorja se ga spominja sto in sto njegovih učencev in učenek. Še vedno je čil in delaven, res pravi mladenič za svoja visoka leta. Tudi mi mu želimo, da bi v zdravju dočakal stoletnico in še pokojnega Fathra Trunka posekal!

V VARČEVANJU smo Slovenci na prvem mestu med narodi Jugoslavije. Po statistiki ima povprečno 39% prebivalcev hranilne knjižice, Slovenija pa v vsej državi prednjači s 56%. Od slovenskih varčevalcev jih ima 43% na hranilni knjižici okrog 3.000 dinarjev in več. Največ varčevalcev je v Ljubljani, najmanj v Prekmurju. Več je moških kot žensk. Največ med njimi je v starosti od 25 do 50 let, najmanj izpod 25 let in nad 61 let starosti.

V PREJŠNJI ŠTEVILKI smo poročali zgodbo odvzema krave kmetu, ki ni zmožal plačati obveznosti za starostno pokojnino. Več bralcev, ki so bili nedavno doma na počitnicah, mi je potrdilo, da so te dajatve mnogim manjšim kmetom res breme, ki ga poleg davkov in ostalega za vsakdanje življenje težko zmorejo. — Od leta 1971 so zdravstveno zavarovani tudi duhovniki in morajo mesečno plačevati okrog 20.000 dinarjev. K temu je prišlo lani nanje še pokojninsko in invalidsko zavarovanje, za kar mora duhovnik plačati 540.000 dinarjev letno. Prav malo jih je, ki bi to zmogli; večina zmore komaj skromen delček, za ostalo se je obvezala škofija. Zato so začeli po cerkvah tudi posebno letno nabirko za zavarovanje duhovnikov. Saj je morala škofija samo lani plačati v ta namen 140 milijonov dinarjev, toliko bo treba tudi letos, če ne še več...

Da se zopet spomnim tistih, ki pravijo, da doma država "skrbi za vse", od doktorja do bolnišnice je "vse zastoj" in nihče nima skrbi za stara leta, ker ga "čaka pokojnina"...

V KOPRU so nedavno pripravili posebno razstavo: vse mogoče ključke in ključavnice si si lahko ogledal prav od dvanajstega stoletja pa do današnjih dni. Originalnim razstavljenim predmetom so dodali tudi fotografske posnetke o nekdanjem in sedanjem izdelovanju ključev.

Avstralija si take razstave ne bi mogla privoščiti, vsaj s svojimi ključki ne. Ko so stoletni ključki koprške razstave že varno zapirali hiše in shrambe, se Evrope še sanjalo ni o petem kontinentu...

MSGR. JOŽEF KEREK je umrl 27. junija v Veržetu. Bil je član salezijanske družbe in je dolga leta misijonaril na Kitajskem, kjer je vodil apostolsko prefek-

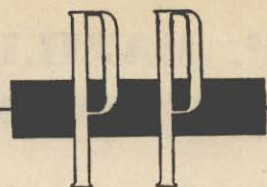
turo Čaotung. V njegovem misijonu je deloval tudi slovenski zdravnik dr. Janež in slovenske fračiškanke Brezmadežne so mu bile v pomoč, nam znana med njimi s. Ksaverija. Komunisti so Msgr. Kereca po dveh letih zapora izgnali, nato je živel v Franciji, leta 1962 pa se je vrnil na delo v domovino. Lani je obhajal zlatomašniški jubilej, zdaj pa je odšel k Bogu po plačilo za svoje bogato življenje.

ČEŠNJE — kdo jih nima rad?! Goriška je znana po njih in tudi v Brdih jih je precej. V Dobrovehm že nekaj let prirejajo poseben "praznik češenj", ki je letos 2. junija privabil nad 10.000 gostov. Skupine iz briških vasi so na folklorno zanimiv način prikazale obiranje in trgovanje s češnjami. Pa tudi razstava češenj je bila kaj zanimiva. Goriški Kmetijski zavod je z grafikoni prikazal "propadanje tega nekoč zares znamenitega goriškega sadja". Radi bi dvignili pridelek, ki se je v zadnjih 15 letih žal zmanjšal na desetino.

V GRADCU je letos 11. aprila umrl dr. Ignacij Lenček, bivši profesor ljubljanske teološke fakultete in med vojno glavni domobranski kurat. Po vojni je dolga leta živel v Argentini in delal dalje na verskem in kulturnem področju. Domotožje ga je vrnilo v Evropo, kjer je zadnje mesece življenja preživel pri starejši sestri v Gradcu, ki mu je stregla v bolezni.

Zdaj pa je v zasebnem pismu prišlo iz Ljubljane v Argentino tole poročilo: Uslužbenci podjetja "Delo" so bili kaznovani z enkratnim zmanjšanjem plače za 20.000 starih dinarjev, ker so zaradi nezadostne pazljivosti objavili dr. Lenčkovo osmrtnico. Bila je objavljena že po pogrebu in ne omenja niti, da je bil dr. Lenček duhovnik.

Človek bi mislil, da bi vsaj mrtvega idejnega nasprotnika prešli molče, pa ne: tudi mrtvi so jim v napotje in osmrtnica zanj ne bi smela v tisk. Morda pa ne žele, da se ob osmrtnici v bralcih vzbudi spomin na ono, kar se je dogajalo pred tridesetimi leti in bi radi za vselej izbrisali iz zgodovine? Obenem pa nam prav ta primer priča, kako oblast doma varuje "pravovernost" svojega časopisja. Do zadnje podrobnosti mora biti v liniji rdečih idej in slepo

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-4717

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

ubogljivo navodilom od zgoraj. Tako, ali pa — kazen! Celo zaradi uboge osmrtnice...

GODB NA PIHALA je bilo pred vojno v Sloveniji kar veliko. Skoraj vsako prosvetno društvo jo je imelo. Pa ni dolgo, kar sem bral, da je vedno manj zanimanja zanje in število pada. Cerknica se pa le postavlja s svojo, ki letos praznuje že kar petdesetletnico svoje ustanovitve. Takrat je začela kot gasilska godba in so z izkupički svojih veselje nakupovali potrebno gasilsko orodje. Danes jo vzdržuje mizarsko podjetje "Brest".

JELŠANE, na meji med Slovensko Primorsko in Hrvaško, pa se še bolj postavijo. Ne sicer z godbo, ampak s pevskim društvom, ki je v juniju obhajalo svojo 110-letnico. Ustanovil ga je učitelj Valentin Duševac kot pevsko društvo "Beseda", kasneje je spremenilo ime v "Sloga". Pevski zbor je deloval tudi v težkih razmerah pod fašistično Italijo in poleg cerkve gotovo pripomogel svoje, da so Jelšanci ostali zavedni Slovenci. Pesem je vsaj za naš narod sila, ki je v zamejstvu in zdomstvu velikega pomena. Ko utihne, je to žalosten znak, da je tudi konec slovenstva...

Nameravate potovati skozi Italijo in obiskati RIM?

V RIMU sta Vam po zmernih cenah na razpolago dva slovenska hotela:

Hotel BLED

IN

Hotel DANIELA

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00184 — ROMA (Tel. 777102 in 7579941)

Via L. Luzzatti, 31

00185 — ROMA (Tel. 750587 in 771051)

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost: 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe imajo lastno kopalnico, telefon in ostale moderne udobnosti. Postreženi boste v novi slovenski restavraciji. Osebe je pretežno slovensko. Počutili se boste res domače.

DOBRODOŠLI!

P. BAZILIJ SPET TIPKA

2. avgusta 1974

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Adelaidski naslov: Holy Family Slovene Mission,
47 Young Ave., West Hindmarsh, S.A. 5007
Telefon: 46-5733.

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874

● No, danes mi pa vsaj nobenega pokojnika ni treba omeniti, kar se redko zgodi. Če ne bo še v zadnjem trenutku prišla kaka žalostna novica. Zato pa lahko z veseljem poročam o našem letošnjem ŽEGNANJU, ki je bilo res lepo slavlje, tako v cerkvi kot v dvorani. Kar precej se nas je nabralo na prvo juljsko nedeljo in lepo smo se imeli. Postrežba v rokah članic društva sv. Eme je bila sijajna, dolga miza obložena, prijetni zvoki orkestra "Bled" so nam krajšali čas. Prijetno smo se pogovorili, se po domače nasmejali, poskušali srečo na srečolovu in dražbi lepe punčke, ki jo je darovala za cerkev gospa Marcela Bole. Punčko je končno dobila Čoperjeva gospodična, Laukov Marjan si je pa kot vodja dražbe skoraj jezik znučal. Končna vsota je bila kar visoka: \$63.00. Srečolov je pa za cerkev tudi prinesel \$64.37.

Iskreno se zahvaljujem vsem, ki ste kakor koli pripomogli k uspešnemu slavlju. Posebej zahvala Društvu sv. Eme in našim muzikantom!

● Pod rubriko Z VSEH VETROV sem objavil veselo vest, da smo v Melbournu dobili novega nadškofa. Izpraznjeni nadškofijski sedež je nepričakovano zasedel pomožni škof **Thomas Francis Little**, ki sem mu svoj čas v šali rad ponagajal, da je "edini suhi dekan na svetu". Zdaj bom moral biti bolj spoštljiv, četudi je še vedno suh kot preklja. Slovence dobro pozna, saj je v Rimu študiral z nekaterimi našimi duhovniki in ga je "muštral" vice-prefekt na Propagandi, naš Msgr. Maksimiljan Jezernik. Bil sem presenečen, ko mi je ob neki priliki zapel slovensko novomašno pesem: v Rimu so z njo študentje raznih narodnosti napravili veselje slovenskemu novomašniku.

Novi nadškof je preprost in domač, razume priseljske probleme in sem prepričan, da bo šel tudi naši slovenski družini na roko kot iskren prijatelj. Pred nekaj leti je bil že med nami na obletnici Baragovega doma — takrat seveda še ni bil škof — in potice še

Naš dražbar Marjan je vreden svojega "poklica". . .

ni pozabil. Ga bomo morali ob kaki priliki spet povabiti med nas.

Ob imenovanju za nadškofa sem mu v imenu vseh Slovencev njegove nadškofije poslal telegram s čestitkami. Spremljajmo njegovo odgovorno nadpastirsko službo s svojimi molitvami!

● Sydneyski Slovenci so MINORES že slišali, mi jih dobimo med sabo šele te dni, ko se bodo vrnili iz Južne Avstralije. Pri nas so samo prespali med torkom in sredo, med 23. in 24. julijem, ko jih je p. Stanko peljal iz Canberre proti Adelaidi. En dan so se zakasnili zaradi prometne smole: blizu Albanyja se jim je kasno zvečer razletelo glavno steklo na kombiju, a ta toča tisočev koscev stekla še ni bilo najhujše. Bolj jih je spravilo v slabo voljo, da je tudi to novo steklo komaj nekaj milj dalje končalo na isti način. Končno pa so zaradi zamude s popravilom morali v Euroa do jutra počakati, da so lahko kupili bencin za nadaljevanje vožnje. Pa jim je ob prihodu v Melbourne sestra Ema z dobrim zajtrkom nadomestila lakoto in neprespansko noč — vrnili se je dobra volja in po dobrem počitku je bila pot proti Adelaidi na sredo kaj prijetna.

Fletni fantje so MINORES in vseh jim je med nami — upam, da jim bomo tudi v Melbournu pokazali vse svoje gostoljubje. Z dobro voljo so prišli med nas s svojo pesmijo, vračajo naj se s tisoč spominov na rojake petega kontinenta, ki ljubijo svojo domovino in je pozabili ne bodo nikoli.

Kaj več o obisku MINORES med nami še ne morem poročati in bo počakalo za prihodnjo številko. Enako velja o svetoletni tridnevni in ponovitvi treh novih maš, obisku Adelaide, Berrija, Wodonge, Geelonga, St. Albansa in Morwella.

● Smejal sem se enemu izmed MINORES na prvi dan v Sydneyu. Nekaj razglednic so si hoteli nabaviti, da bi pisali domov in sporočili, da so srečno prifrčali

čez lužo. Avto se je že skoraj premikal z dvorišča, on pa je skočil kar preplašen ven in jo hotel ubrati proti razredu za cerkvijo, ki jim je služil za spalnico. "Kam pa, kam?" sem ga vprašal. On pa: "Pasport sem pozabil! . . ." Kar debelo je pogledal, ko sem mu povedal, naj bo brez skrbi, ker ga na vsej turneji nihče ne bo vprašal za dokumenti. Če mi je verjel, kako je pri nas v svobodni Avstraliji, pa ne vem. Po licu bi sodil, da ne . . .

● Rojaki po Južni Avstraliji so dobili moje običajno julijsko pismo s finančnim poročilom o izplačevanju za adelaidski MISIJON SV. DRUŽINE in imeni darovalcev zadnjega leta. V tem letu je bilo darov \$1,808.74 in z njimi smo znižali dolg na hiši iz \$3,865.22 na \$2,056.48. Ta ostanek nas več ne obdaja s skrbjo in z malo dobre volje dobrotnikov bo v letu in pol izplačan, če računamo po darovih preteklih štirih let. Hvaležen sem vsem dosedanjim dobrotnikom našega adelaidskega verskega centra. Bog daj, da bi se jim vsaj za konec pridružili tudi taki, ki so doslej stali ob strani. — Težko mi je, da se prihod stalnega duhovnika za Adelaido in Južno Avstralijo tako zavlačuje, četudi je pater iz Rima že par let določen. Z naše strani že dolgo poskušamo vse, kar je v naši moči; prepričan sem, da bomo končno le uspeli. Do takrat pa prosim adelaidske rojake, naj potrpijo — obiski vsaka dva meseca naj vsaj delno nadomestijo to, kar pogrešajo v Adelaidi že od vsega početka. Bog daj, da bi se končno le uresničili vsi naši adelaidski načrti!

● P. Stanko je v zadnjem tednu junija obiskal tasmanske Slovence. Kar lepo število jih je srečal in zbrali so se v Moonah (Hobart) k slovenski maši na peto junijsko nedeljo. Vsem se zahvali za gostoljubnost in pomoč, da je videl čim več rojakov.

Hoteli smo v spored gostovanja MINORES vključiti tudi Tasmanijo, pa načrt žal ni bilo mogoče izvesti. Edina možnost bi bila z letalom med bivanjem ansambla v Melbournu in na kak večer delavnega dne, tega pa tasmanjski rojaki niso upali tvegati.

● Poroki smo ta mesec zapisali dve: Dne 12. julija sta stopila pred oltar **Giorgio Bačić** in **Ljubica Vrtarič**. Ženin je doma iz Bosanskega Broda, nevesta iz Podturna. — Na soboto 27. julija pa sta si za vselej podala roko **Darko Tanšek** in **Ana Plauštajnar**. Darko je bil rojen v Šmartnem in krščen v Slovenjgradcu, nevesta pa je bila rojena v Pakracu, krščena in živela pa je v županiji Slivnica pri Celju. — Obema paroma naše iskrene čestitke!

Dne 25. julija sta z večerno mašo obhajala svojo srebrno poroko **Franc Uršič** in **Marija r. Sedej**. Uršičeva družina, ki je med nami dobro znana, živi v St. Albansu. Oba sta vedno rada priskočila na pomoč našemu verskemu središču. K srebrnemu jubileju naše čestitke z najboljšimi željami za bodoča leta!

● Krstna knjiga je dobila tale nova imena: **Jure Ivan** je novi član družine Ivana **Herceg** in Slavne r.

Bajič; 6. julija so ga prinesli h krstu iz St. Albansa. — Isti dan je bil tudi krst **Pavla**, sinka **Ladislava Sklepiča** in **Marije r. Horvat**, **Heatherton**. — Za **Frančiško Tanjo** bodo klicali hčerkico **Vlada Laboski** in **Martine r. Knez**, **Reservoir**. Krstna voda jo je občila 13. julija. — Isti dan je bil krst **Pavla**, sinka **Pavla Brodey** in **Olge Rošelj**, **Albion**. — 20. julija sta prinesla h krstu iz Tullamarine **Miroslav Marušič** in **Jadranka r. Matešin**: sinko je dobil ime **Slaven Bernard**. — Dva krsta sta bila na soboto 27. julija: **Julie** je razveselila družinico **Nikolaja Razlog** in **Julie r. Lara**, **Windsor**; **Štefan** pa je novi član družine **Štefana Zver** in **Angele r. Korošec**, **St. Albans**. — Dne 6. julija je bil krst tudi v naši sadjarski naselbini **Berri, S.A.**: **Jožef Svetec** in **Marija r. Vidovič** sta dobila sina, ki bo nosil ime **David Kristof**.

Vsem družinam naše iskrene čestitke, malčkom pa v življenju obilo božjega blagoslova!

● Družabno popoldne za naše mladince na tretjo julijsko nedeljo je bilo kar prijetno in se mi zdi, da smo prebili led. Prvo v juniju je privabilo same fante in so kmalu iz dvorane presedljali k biljardu. Zdaj pa je bilo še nekaj več deklet kot fantov in so bili vsi kar zadovoljni. Potočnikov **Aleksander** in **Sonja** sta jih učila raznih plesov, kmalu so se med seboj spoznali in se sprostili. Postregli so si s čajem in popoldne je kar hitro minilo.

Ti popoldnevi bodo redno na tretjo nedeljo v mesecu in želeli bi bilo, da se pridruži še več slovenskih mladincev. Prijetna domača družba naj jih med seboj seznani, starši pa so lahko brez skrbi, da bo na teh srečanjih vse prav in pošteno. Če bo zanimanje, bodo srečanja lahko dvakrat na mesec. — Na prvo nedeljo v mesecu pa je sestanek oz. mladinska šolska ura za pridobitev v slovenskem jeziku. Za to je res manj navdušenja, nekaj jih pa kar redno hodi.

● OČETOVSKI DAN je pred nami. Po našem običaju ga praznujemo na prvo septembrsko nedeljo po deseti maši. Tokrat je na sporedu igra, ki jo pripravljajo članice Društva sv. Eme. Dvodejanska burka **ŠPELCA V LJUBLJANI** bo spravila v dobro voljo vse, ne le očete. Prepričan sem, da se boste vsi prisotni nasmejali kot že dolgo ne. Tudi za postrežbo bo poskrbelo Društvo sv. Eme. Vsi ste vabljeni!

● OBLETNICO BARAGOVEGA DOMA — letos že štirinajsto — bomo obhajali na soboto 14. septembra zvečer v Baragovi dvorani. Vabljeni so vsi bivši fantje hostela, poročeni seveda s svojimi družinami. Da bo prijeten večer kot so bile doslej vse naše obletnice, ni treba posebej povedati. Igral bo naš orkester **BLED**.

● Večerno mašo bomo imeli v Kew na prvi petek v septembru (6. septembra) in na praznik Marijinega Imena (četrtak 12. septembra).

Redna maša v **Morwellu** na četrto avgustovo nedeljo bo odpadla, saj bo tam slovenska maša (ponovitev novih maš) na sredo 7. avgusta.

Ko se ustaviš na trgu pred baziliko Rojstva, se ti zdi, da stojiš pred mogočno srednjeveško trdnjavo ali jetnišnico, ne pa pred cerkvijo rojstva Kneza miru. Na ciklopski zid se naslanja mogočen stolp, ki nima druge odprtine kot zelo nizka vrata in nekaj strelnih lin. Skozi ta edina cerkvena vrata bi mogel vzravnan samo otrok. Nedvomno so bila prvotna vrata v cerkev velika, a so jih kmalu zazidali in pustili le majhno odprtino. Tako so cerkev v teku stoletij lažje branili. Lahko pa vidimo v tem tudi lep simbolični pomen: ko prihajaš na obisk na kraj Kristusovega rojstva, se ponižaj in bodi zopet otrok. Samo z otroško preprostostjo boš mogel doumeti božično skrivnost . . .

Preddvorje, kjer so našli nekaj čudovito lepih mozaikov, vodi v baziliko zelo starega sloga, ki napravi na obiskovalce res veličasten vtis. Bazilika ima pet ladij, ki jih med seboj ločijo vrste 44 stebrov iz rdečega kamna in belimi kapiteli. Glavni oltar s številnimi visečimi svečniki, ikonami in pregrado je urejen za pravoslavno bogoslužje, dočim imajo katoličani na razpolago oba stranska oltarja.

Toda vsak romar si želi v kripto, ki je prvotna votlina Kristusovega rojstva. Vanjo se pride iz bazilike po šestih stopnicah skozi obokana vrata na levi desnega oltarja. Votlina nima nobene druge zveze z zunanjim svetom. Je okrog dvanajst metrov dolga, štiri metre široka in tri metre visoka.

Betlehemska votlina: levi oltarček označuje kraj, kjer so nekoč stale jaslice.

Ljubki kip betlehemskega Jezuščka, ki ga sleherno božično noč polože na kraj božjega rojstva.

S sveto spoštljivostjo se vernik približa oltarčku, pred katerim je v podu vdrela marmorna plošča s srebrno zvezdo in kjer lahko bereš latinski napis: *HIC DE MARIA VIRGINE JESUS CHRISTUS NATUS EST* — Tu je bil rojen Jezus Kristus iz Device Marije! Kdo bi mogel prešteti trume romarjev, ki so v teku skoraj dveh tisočletij obiskali ta kraj in spoštljivo poljubili ploščo, ki kraj rojstva označuje!

Res škoda, da votlino niso pustili v vsej svoji prirodnosti. A v teku stoletij so njene stene obložili z marmorjem in svilenimi zastori, v njej se leskečejo luči petdesetih visečih svetilk, v okras ji je jaspis, zlato in srebro in druge kovine. Upravičeno je ponavljal že sv. Hileronim, ki je poslednjih 35 let svojega življenja preživel kot puščavnik v slični sosednji votlini: "Gospod ni prišel na svet med zlatom in srebrom, ampak sredi gnoja!" In vendar vemo, da so mu kmalu po rojstvu modri prinesli kraljevskih darov zlata, kadila in mire ter jih je sprejel. Okrašena votlina izraža duha človeštva, ki je hotelo svojemu Bogu pokazati svojo predanost pač na zunanji, človeški način. A tudi tako votlina na romarje deluje s svojo posebno orientalsko skrivnostno očarljivostjo.

Tudi v votlini je glavni oltar namenjen za pravoslavno in armensko bogoslužje. Ostala dva oltarčka sta: oltar jaslic in oltar svetih modrih.

Žalostno je dejstvo, da je prav mesto rojstva

obiskanja...

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . . " Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

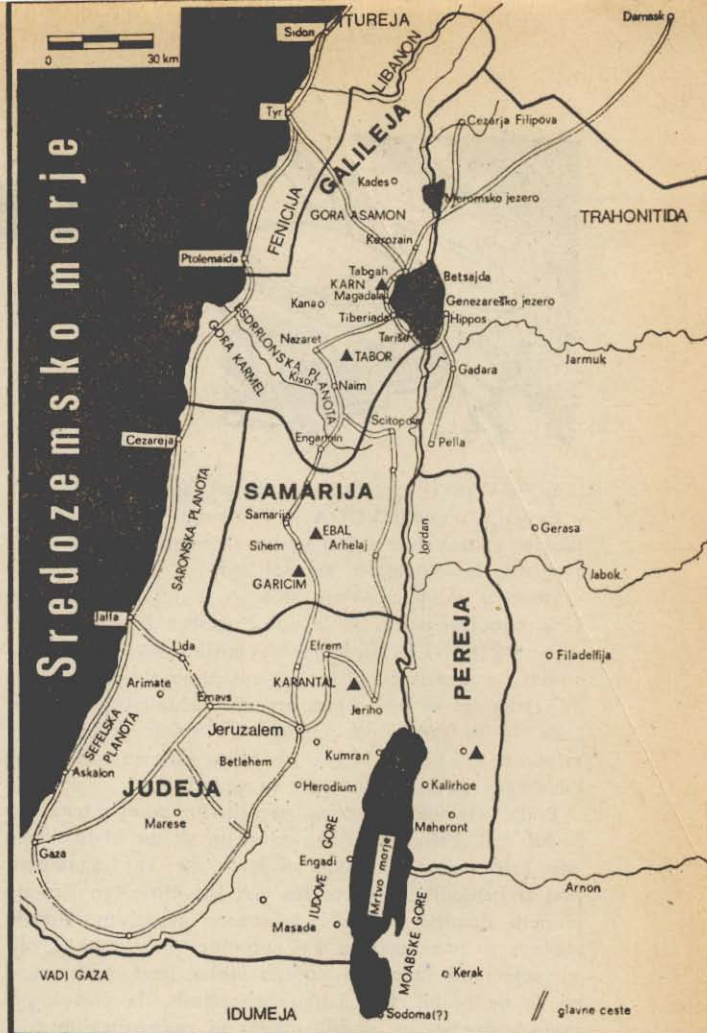
Kralja miru bilo velikokrat v dolgi zgodovini bojno polje človeškega nasprotstva in težkih izbruhov razkola med kristjani. Bazilika z votlino je v teku stoletij že mnogokrat menjala svoje gospodarje in prehajala iz rok v roke. Leta 1757 so si jo pravoslavni s silo prilastili, ko so s tisoč oboroženimi vojaki in s svojimi menihi navalili na takratne lastnike katoličane. Tako je še danes v pravoslavnih rokah. Kot omenjeno prej, imamo katoličani dostop le do stranskih oltarjev, tako v baziliki kot v kripti. Frančiškani, ki v imenu katoliške Cerkve skrbijo za svete kraje, imajo samo še pravico dohoda do votline. Ekumensko vzdušje zadnjega časa med vzhodom in zahodom se sicer očitno pozna tudi tu, obenem pa se še vedno le čuti nekaka napetost, ki je včasih kaj blizu izbruha človeške verske nestrpnosti.

Ob cerkvi Rojstva stoji pravoslavni samostan, pa tudi katoliški s cerkvijo sv. Katarine. Tu žive frančiškani-čuvarji svetih krajev, da skrbijo za katoliško bogoslužje in romarje. Znano je, da je že sv. Frančišek Asiški pri svojem obisku Palestine (leta 1219) sprejel svete kraje v varstvo svojega reda. Vsa stoletja od takrat so frančiškani oskrbovali palestinska svetišča, velikokrat v največjih težavah in smrtni nevarnosti.

V dvorišču samostana stoji kip sv. Hijeronima, ki je v votlini poleg kraja Kristusovega rojstva preživel svoja puščavniška leta. Pod cerkvijo sv. Katarine je nekaj votlin-kapelic: sv. Hijeronima, sv. Jožefa in Hijeronimove učenke sv. Pavle, ki je tu v votlini živela in umrla.

Frančiškani so v Betlehemu pozidali tudi gostišče za romarje, ki se imenuje "Casa Nova". Vsak je gostoljubno sprejet in more za mal denar dobiti prenočišče in postrežbo.

Ne daleč proč je še eno svetišče, ki se imenuje "Mlečna votlina". Čudno ime mu je dala legenda,

da je na tem kraju Marija pred begom v Egipt podobila Jezusa, pa je ob tej priliki kaplja njene- ga mleka padla na zemljo. Ker postanek svetišča sloni le na legendi in ne zgodovinskem dejstvu, nekateri potopisci omenjajo kraj nekako s posmehom. A dejstvo je, da zlasti matere z dojenčki to cerkev kaj radi obiskujejo in se priporočajo Materi božji za pomoč v svojih materinskih težavah. Pa ne le katoličanke, tudi pravoslavne in celo mohamedanske matere so že dolga stoletja med obiskovalci svetišča. Cerkev je res ljubka in ni vzroka, da bi je ne omenjali samo zato, ker njen začetek sloni na legendi. Globoki ljudski veri je kraj priljubljen in zdi se mi prav, da tudi vernemu preprostemu narodu ter njegovi tradiciji pustimo, da o svetih stvareh govori s svojim preprostim jezikom.

SMO DOSEGLI VRHUNEC?

S. OZIMIČ, B.Sc. (Geology), B.M.R., Canberra, A.C.T.

KOT VAS JE prejšnji moj članek spomnil, kaj nam v življenju pomeni VODA, tako upam, da bodo bralcu tudi te vrstice dale nekaj hrane za razmišljanje o sebi, življenju in človeštvu na splošno.

Dogodki sveta v našem stoletju se mi zde sami na sebi najboljše priča, da je pot človeštva že nekako dosegla VRHUNEC. Sicer pa ne mislim tako samo jaz, ampak še marsikdo, ki to pot zasleduje z odprtimi očmi. Drugi pa se bo ob tem mnenju začudil: "To ni mogoče — še dolgo pot imamo, da sploh pridemo do vrhunca! ..." Lepo bi bilo, če bi po vseh zunanjih znakov to res mogli sprejeti in v to verjeti.

Pod "vrhunec" si večina predstavlja dosego tega, da bi bil vsak človek na svetu zdrav in sit ter bi imel pošten krov nad sabo. Toda ali je to vse, kar razumemo pod življenjem? Ali je to res vse, kar človeštvo išče na planetu Zemlja? Odgovor je gotovo negativen. Gornje zahteve so prav za prav kaj skromne. Vse to bi človek v večjem ali manjšem obsegu lahko imel, zadovoljen pa še ne bi bil. Kar lahko pristavimo, da človek pri vsem napredku in iskanju nikdar ni zadovoljen in tudi nikoli ne bo. Zakaj pa ne? Biolog bo rekel: ker je živ, ker raste in se razvija, predvsem pa, ker misli. Filozof bo prav to človekovo stalno nezadovoljstvo vzel kot dokaz, da mora biti nekaj izven tega življenja, ki nas zadovolji in osreči, če že tu popolne uresničitve zadovoljstva ne moremo najti. Teolog mu bo potrdil in priznal s sv. Avguštinom, da ta pot razmišljanja nujno privede do priznanja Boga, ki edini more izpolniti to naše nezadovoljstvo in večno iskanje.

Če bi bil človek samo popolnejše razvita žival in ne bi mislil, bi bilo življenje res kaj preprosto. To bo razumel vsakdo, nam pa kljub temu nič ne pomaga, ker smo pač ustvarjeni drugače: razmišljamo in sklepamo in se odločamo. Tudi to, zakaj smo tako ustvarjeni, mnoge nič ne briga — briga pa nas vse, kam nas bo ta možnost, lastna samo človeku, pripeljala. Kaj služi ta dar človeštvu v dobro ali zlo? Nam služi za obstoj ali uničenje človeštva?

Odgovori niso enostavni. Tudi teorija sama nam ne koristi dosti, če nam vsakdanja praksa kaže, da smo pri vsem razumu že na poti z vrhunca, na poti navzdol ...

Med svetovnimi dogodki, ki so priče te poti, je tudi "zgodba o tekočem zlatu". Doba 1973—74 bo zapisana

v zgodovini, da je človeštvo v njej "tekoče črno zlato" — zemeljsko olje — prvič uporabljalo kot ekonomsko orožje. Svet je naenkrat moral resno priznati, da je nafta važno orožje, nič manj važno od vsakega drugega orožja, ki nasprotnika lahko drži v šahu. Doba 1973-74 bo tudi zapisana v zgodovini, da je človeštvo v njej menda prvič resno pomislilo, kaj bo, ko tega daru našega planeta ne bo več. Ko ga bo zmanjkalo, kako se bo spremenilo naše življenje? Se bo spremenilo na boljše ali na slabše? ...

Tudi odgovori na taka in slična vprašanja niso enostavni. Res pa je, da bo ob zmanjkanju "tekočega zlata" nastala tako velika sprememba, da si tega sploh ne moremo predstavljati.

"Tekoče zlato" — zemeljska olja — so nastala pred milijoni let v globčinah našega planeta pod kompliciranimi kemijskimi in fizičnimi pogoji iz organskih elementov naše Zemlje. Človek je našel pot do zaloga in jih začel izrabljati. Vemo z dokazi iz zgodovine, da so zemeljsko olje uporabljali na Srednjem Vzhodu že pred 3000 leti, na Kitajskem pa nekako tisoč let kasneje. Prva trgovska produkcija se je začela leta 1859 v Združenih državah ameriških. Uporabljali so nafto za izdelavo parafina in olja za razsvetljavo.

Proti koncu prejšnjega stoletja je važnost zemeljskega olja seveda nenadoma nenavadno visoko zrastle: izum motorja na bencinski pogon. Ta motor je prinesel čez noč novi razvoj prometa: avto, ladje, letala, motorni vlaki ... Vse to uporablja olje. Pa tudi v naši dnevni uporabi — naj omenim samo kurjavo po stanovanjih — je več in več zemeljskega olja in raznih njegovih stranskih proizvodov.

Brez dvoma so ti izumi z uporabo olja naše življenje spremenili začasno na boljše. Rekel pa sem: začasno; kajti količine tega daru Zemlje niso neomejene. Prav zadnji meseci so nas spomnili na to in svet se je naenkrat tega močno zavedel. Koliko je še olja v zemlji? Kako dolgo bomo še črpali zemeljske zaloge? In kaj potem, ko bo olja zmanjkalo? ...

Mnenja o časih, ko zemeljskega olja ne bo več, so zelo različna. Tolažimo se z mislijo, da to še ne bo jutri in da bomo medtem že našli kak nadomestek in izumili kaj novega. Toda kaj? Avto na pogon z vodo, lesom, morda plinom ali premogom, če bodo vsaj z zalogami tega "črnega zlata" znali bolj varčevati? Res govore o atomski energiji, o sončni energiji in ne vem kakšni še, kaj otipljivega pa prav za prav še nihče ni prinesel človeštvu v tolažbo za tiste bodoče čase.

Pa recimo, da proti koncu tega stoletja ne bo več

olja in bo s tem tudi konec našega motorja na njegov pogon. Kar pomislite na svet okrog sebe, če bi na primer jutri 80% avtomobilov ne bilo več na cesti, če bi 80% letal ne frčalo več, itd. . . . Ko bi morali spet peš ali na vozilu na nožni pogon napraviti jutranjo pot na delo . . . Ali da bi se na pot v Evropo podali na ladji z jadri . . . Lepi, mirni, počasni stari časi, ki pa jih moderno človeštvo ni več vajeno!

Gotovo si mislite, da kaj takega ni več mogoče in nikoli ne bo, saj smo v tehniki tako daleč in tako napredni. Napredni res, a kaj nam pomaga vsa tehnika, če pa uporabljamo pri njej v glavnem tisto, česar bo enkrat zmanjkalo! Res je zanimivo razmišljati, da nas je prav uporaba zemeljskega olja v tem stoletju v tehniki pripeljala tako daleč, kot vsa prejšnja stoletja ne. In ko smo zdaj takorekoč na vrhuncu tehnike — bo zmanjkalo te gonilne sile, ki je bila obenem gonilna sila vsega napredka . . .

Osebo skoraj ne verjamem, da bo človeštvo z novimi izumi in novimi energijami moglo nadaljevati življenjski način, kot ga poznamo danes. Po vsej verjetnosti bo na drugi strani leta 2000 življenje popolnoma drugačno, po mojem morda prijaznejše in počasnejše. Ko bo konec zemeljskega olja, bo tudi konec osebnega prometa — osebnih avtomobilov ne bo več, trdijo nekateri. Nadomestila jih bodo velika transportna vozila na električno ali atomsko ali slično energijo. To naj bi bil eden največjih činiteljev, ki bo nujno spremenil ves način življenja. Ljudje bodo živeli več in več

na manjših krajih in bodo med seboj prijaznejši ter tudi bolj zadovoljni. Prav za prav se je ta beg iz mest k naravi že zdaj začel. Življenje bo bolj enostavno in ljudje bodo zopet imeli čas. Čas za pogovor, čas za delo in pomoč. Današnje življenje pa je samo naglica brez pravega smisla, nekaka blazna neurejenost, četudi bi nam drugače po pameti nudilo lahko mnogo več prostega in prijetnega časa kot kdaj koli prej v zgodovini. Pa so nas prav novi tehnični pripomočki napravili za sužnje, da sploh nimamo več časa — tudi jaz ga pogrešam . . .

Po nekaj stoletjih bo komaj še spomin na naš čas mehanizacije osebnega transporta. Ko bodo o tem brali v zgodovini, bodo nekateri rekli: "Škoda, da tistih časov ni več, ko so črpali zemsko olje! . . ." In v muzejih si bodo ogledovali primerke olja ter naš avtomobilski motor. To pa bo menda vse. Končno je naša doba v celotni zgodovini človeštva res primeroma kratka. Skrajšalo pa jo je človeštvo samo prav s tem, da je v tehniki prehitro napredovalo in brez glave izrabljalo zemeljsko zalogo olja. A če bi šlo s to naglico dalje — kje bi se vse skupaj ustavilo? V skupnem grobu?

Misli o izrabi zemeljskega olja in posledic izrabe za marsikoga morda niso verjetne. Osebo pa sem kar prepričan o začetku novega in drugačnega življenja naših zanamcev. Upam, da bodo pametnejši od nas, pametnejši tudi v izrabljanju naravnih energij, ki so dar Zemlje vsem, ne le eni ali dvema generacijama človeštva.

Doslej MINORES - poslej MAIORES

Spet so zdrsula letalska kolesa po sydneyem letališču in nam pripeljala šestorico skromnih, mladih nasmejanih minoritskih patrov pevcev (med njimi trojico novomašnikov) pod okriljem modrega provinciala, čast. p. Martina Vidoviča.

Poleg močno razgibanih cerkvenih slovesnosti imajo "MINORES" za seboj tudi že tri zelo uspele koncerte modernih duhovnih in narodnih napevov v Paddingtonu, Wollongongu ter Auburnu.

Bil sem pri prvem nastopu v Paddingtonu in bi rad v naglici zapisal prve vtise, da mi ne bodo zbledeli, preden dolgo, izredno težko ter nadvse pisano potovanje

skupine ne bo pri kraju. Prav verjetno je tudi, da bodo koncerti po vsej Avstraliji domala tekli po podobnih tirih, ker ni misliti, da bi bili mogli pripraviti tolikšno število izvirnih pesmi za izredno veliko število nastopov.

Po **Slakih in Posavskih fantih** je to zdaj tretja skupina, ki pa je po sestavi, po sporedih in zlasti po notranji čustveni napetosti bistveno drugačna.

Kakor prejšnjim tako naj tudi tej vrli slovenski duhovni skupini veljajo naši vdani pozdravi! Kako raztreseni Slovenci po tej brezmejni celini cenijo njihovo poslanstvo in hude, zelo hude napore, bodo zapisali v dnevnike in radi prebirali še v poznejših letih, ker je

večina od njih po tej turneji zaključila nadaljšo življenjsko pot. Nam pa bo ostala pravtako v lepem spominu, ker je izpolnila kar dvojen tehten namen.

Pred štirimi leti mi je prišla v roke pesmarica "Zapojmo bratje", ki jo je izdal (in založil!) Franc Cerar v Mariboru. V uvodu je zapisal, da jo je pripravil s posebnim namenom: hotel je "prižigati in utrjevati v mladih srcih **veselo vero, veselo upanje in veselo ljubezen**." Iz te pesmarice so nam "Minores" v prvem sporedu zapeli preprosta Tovšakova napeva "Šel sem vrh planin" in "Ti domača hiša". Že ta zbirka, z oznakami za kitaro, nam po notranji sestavi jasno kaže, na kakšna pota je v poslednjih letih krenila slovenska mladina.

"Minores" so stali pred nami z električnimi kitarami, električnimi orglami in v zbirko bobnov in kaj kmalu "elektrizirali" vso dvorano.

Spočetka si še čutil nekaj nasprotja med redovniško obleko in kitaro. Ko pa si se spomnil francoske nune, ki je tako preprosto in neskrbno odpela svojo slovito "Dominique" in so ji sledile še mnoge vrstnice, si se nehote vprašal: zakaj pa ne? Zakaj bi v svoji mladi sreči černo gledal v tla?

Po dvorani je odmevala pesem za pesmijo v strogem ritmu: najsi je bil napev slovenski, ameriško sinkopiran v zamorsko duhovnih, ali francosko ritmično odišavljen. Našim pevcem je bil nadvse važen oster ritem, nato melodija in naposled še besedilo.

Zlasti v prvem delu koncerta je bila povezava p. provinciala zelo važna in za nekatere točke prav bivstvena.

V vsem prvem delu koncerta je človek čutil, kako je slovenska duhovna pesem pod močnimi vnanjimi vplivi. "Minores" so se hoteli ločiti od mrtvila težko harmonizirane (če še tako umetniško lepe) slovenske cerkvene pesmi ter se vrniti v preprosto melodiko z ostro popoprano sinkopacijo.

V veliko pomoč jim je moderna zvočna naprava, ki umetno bogati in poglobi vse, kar skupini primanjkuje

na glasovni barvitosti. To se posebno občuti v preprostih napevih, ki jih pojejo brez spremljave. Na mah poslušalec sodi, da je vse nekam obviselo: basov ni nikjer in le nekaj pritajenih glasov plava po dvorani.

Modro je razsodil vodja skupine sam, ko je mirno dejal: "Mladina to želi, mi moramo iti za njo, če hočemo ostati z njo". Po glasbenem občutju stoji verjetno sredi obeh struj, vendar pa odobrava vse, kar služi poduhovljenju, pa naj bodo to orgle ali bobni. V kratkem razgovoru pa mi je pomenljivo izpovedal: "Res pa je, da naša narodna pesem umira." To me je zelo zbolelo, čeprav lahko rečem, da me v narodni pesmi niso ravno razočarali. A bilo je premalo. Verjetno je tudi, da narodni brez primerne glasovne okrepitve niso dorasli, ali pa da so do kraja zaposleni z ritmično oživljeno liturgično pesmijo.

Od Davidove harfe in cimbal smo torej po stoletjih božanske polifonije prišli spet nazaj na oboje: na kitare in bobne.

Da je v liturgiji prišlo do požitve v cerkveni glasbi, je vsakomur znano. Kako se bo to obneslo na slovenskih tleh, je prezgodaj soditi. Zaenkrat hodimo s kitarami predaleč preko meja.

Ritem je sicer osnovna prvina glasbene umetnosti, a gotovo ne važnejša od melodije same. Ritem zdrami, dviga, in v hrupu človeka celo omami. Vsi vemo za skupinski "amok" preprostih plemen, ki imajo za spremljavo samo ploskanje in teptanje do nezavesti.

Ves zabavni del koncerta se mi je zdel tako veder in topel, da bi že samo zaradi tega veljalo videti te plemenite fante. Kakšna prisrčnost! Smeh je toliko bolj dragocen, ker je preprost, lep, domač in ga prinesejo zvrhan koš prav fantje, ki so "v civilu" — redovniki!

Bog Vas spremljaj na dolgi poti, dragi "Minores"! Poslej se boste po pravici lahko imenovali "Majores", ker se boste vrnili z debelimi žulji na rokah od brenkanja in z docela hripavimi glasovi! Ostanite zdravi!

LUDVIK KLAKOČER

SPORED PREOSTALIH KONCERTOV:

WOLLONGONG: V petek 16. avgusta ob osmih zvečer — **FRATERNITY CLUB, FAIRY MEADOW.** Samo za odrasle. Vstopnina \$2.00 (Telefon za rezervacije: 744-482). V četrtek 29. avgusta ob dveh popoldne — **WARRAWONG COMMUNITY HALL.** Vstopnina za odrasle \$2.00, za otroke 50 centov. (Rezervacije po telefonu: Fr. Testa, 741-701).

V petek 30. avgusta zvečer — **POLJSKA DVORANA.** (Rezervacije po telefonu: Fr. Testa 741-701. Vstopnice so na razpolago tudi v Catholic Mission Shop, Wollongong).

CANBERRA: Sobota 17. avgusta ob osmih zvečer — **SLOVENSKI DOM, Phillip.** Nedelja 18. avgusta ob treh popoldne — ista dvorana.

Obakrat sledi prosta zabava s plesom. Oba koncerta v priredbi Slov. društva.

BRISBANE: Sobota 24. avgusta ob 7.30 zvečer — **CHADWICK HALL,** Creek Road, Carina. Za vstopnice skrbi društvo Planinka.

NEWCASTLE: Torek 27. avgusta ob sedmih zvečer. Cerkev Srca Jezusovega v Hamiltonu.

SYDNEY: Na splošno željo mnogih bo v soboto 31. avgusta ob pol sedmih zvečer ponovitev koncerta v **HOLY FAMILY FARNI DVORANI, EAST GRANVILLE** (The Trongate, vogal Hudson St.). Po koncertu družabna prireditve s plesom.

PAMET SE JE ODPRLA

Povest iz zgodnje mladosti

Nadaljevanje

(13. VSE PRIDE NA DAN)

Da je Luka nehal piti, so baje vedeli kmalu potem po vsej fari. Različni ljudje so napravljali različne opazke. Tudi o tem se je baje dosti šušljalo, da ga naš ata drži na vajetih. Meni pa tiste čase o vsem tem ni prišlo nič na ušesa. Ali so znali tako dobro skrivati, ali se pa moja pamet za bolj zapletene reči še ni odpirala.

Našima dvema je uspeh z Lukom, posebno pa lepa sloga z najbližjimi sosedi, napravljala mnogo zadovoljnosti. Hvalila sta Boga, da se je tako dobro izšlo. Pa je že tako na svetu, da nobena tiha sreča ne ostane dolgo neskalsena. Hudobec tega ne trpi, pa poseže vmes, če le more. In v tem primeru se je hudobec poslužil — naše tete!

Kdo bi si bil takrat mislil kaj takega, kar moram zdaj zapisati!

Teta je zvedela za odnose med Žirovci in Drnuljci primeroma kmalu. Pa ji ni bilo kar nič prav. Začela je obdelovati naša dva zlepa in zgrda, da nista imela pred njo več miru.

“Le kam sta gledala! Ali sta šele včeraj z lune padla? Takemu zapitemu človeku dati v roke veliko posestvo! Vse bo zapil. S krampom bi morala puščati Žirovčevi, ko vama je o tem znila. Naj bi ženska sedela na tistih papirjih ko koklja na piščetih! Luko naj bi pustila v njegovem mlinu, kamor ga je bil oče pregnal! In da ga bosta vidva spreobrnila? Kje imata pamet, kje imata pamet? ...”

Tu se človek vpraša, kaj je planilo v teto, da je bila taka. Kako je mogla vedeti? Bolje rečeno, zakaj je mislila, da ve, kaj se bo zgodilo? Na srečo imamo odgovor na ta vprašanja pri roki. Moramo pa poseči precej nazaj.

Nekako dvanajst let pred temi dogodki je bilo na svetu vse drugače. Naša teta je bila takrat pripravljena za možitev. Prav tako naša mama. Češnjičev oče so še živeli. Da so kupili meline od starega Drnuljca in jih dali naši mami za doto, to že vemo. Ko je naša mama odšla k nam, so oče rekli teti: “Ti boš pa kar doma ostala. Nikar se kam drugam ne primoži! Veš, fantu ne dam Češnjičevine. Se mi nič ne dopade. Prevelik potepuh je. Ne bi bil dober za kmeta, nekam v Ljubljano tišči”.

Fant je slišal, pa je dejal sestri: “Punca, kar vzemi. Kaj meni mar? Pojdem v Ljubljano in bom za izvoščka. Samo tvoje svatbe še počakam doma”.

S te strani torej teta ni imela nobenih sitnosti. Kaj drugega jo je skrbelo. Rekla je očetu: “To bi že vse bilo. Samo nič ne vem, kje bi dobila moža, da bi prišel k nam. Če bi mi bilo iti drugam, sem imela že nekaj ugledanega. Pa mi vi povejte, kje naj iščem gospodarja za Češnjičevino?”

TEDEN USUŽNjenih NARODOV (Captive Nations Week) v Sydneyu že dolga leta združuje priseljenke raznih narodnosti, katerih domovina je pod komunistično diktaturo. Tudi letos ne bo brez njega, četudi je raznim “poglihancem” trn v peti — morda jim vzbuja slabo vest ... Priredili ga bodo med sedmim in petnajstim septembrom.

Motorna kavalkada (začela se bo na soboto 7. septembra ob 10.30 dopoldne v Wentworth Parku), mednarodni koncert v Sydney Town Hallu na soboto 14. septembra ob osmih zvečer, povorka kot zaključek tedna na nedeljo 15. septembra ob enih popoldne (zbirališče in izhodiščna točka je pri Sydney Town Hallu), med tednom pa gotovo več konferenc in raznih zborovanj. Kot podaljšek Tedna usuznjenih narodov bo 16. septembra v prostorih Commonwealth Savings Banke na Martin Place v mestu otvoritev mednarodne razstave, ki bo odprta štirinajst dni.

Med drugimi bo šla v povorki Tedna usuznjenih narodov tudi slovenska zastava, saj sodeluje z organizatorji vsakoletne prireditve rojak Ljenko Urbančič s svojo Agencijo za svobodno Slovenijo. Koliko Slovencev bo korakalo za zastavo? Prepričan sem, da bi Solženicin junaško in ponosno korakal za svojo, če bi si po svojem izgonu iz že dolgo usuznjene domovine izbral Sydney namesto Švice. Tega borca za osnovne človečanske pravice — še danes teptane na sto načinov na vseh koncih sveta — bi verjetno ne preplašila nobena ambasada s svojimi pogoji za obisk domovine, raznimi grožnjami ali pa vljudnostnimi prednostmi kot ceno za molk in sodelovanje.

Ugasle plamenice ne razsvetljujejo več. Ljubezen do naroda in domovine na naših ustnicah je kaj klavrna in samoljubna zadeva, če pri tem molčimo o vsem tistem, o čemur smo imeli enkrat dosti povedati in nas je pognalo preko meja v svobodni svet. Krivico delamo narodu doma, ki mu z našim “poglihavanjem” blede svoboda. Mnogi med nami se žal topijo kot pomladanski sneg ...

ROJAKI!

Tu je nekaj

ZA OPREMO
SLOVENSKEGA KOTIČKA
V VAŠEM DOMU!

Prodajam
REPRODUKCIJE SLIK
SLOVENSKE
NARODNIH MOTIVOV
na okusno izrezljanem lesu.

Telefoniraj zvečer:

Sydney 665 7781

Naslov posredujejo "MISLI".

DOKUMENTARNE KNJIGE o dogodkih zadnje vojne in revolucije so že vse pošle, nova pošiljka pa je še na poti. Zato prosim za potrpljenje vse tiste, ki so knjige naročili in jih še čakajo.

Pač pa imamo še v zalogi zadnji argentinski ZBORNIK. Bogate vsebine, preko 400 strani. Cena je šest dolarjev.

Prejeli smo tudi že pošiljko s sledečimi knjigami:

MOJA RAST (spomini Ivana Dolenca). Odlična knjiga, vredna branja. Cena vezani knjigi \$3.50, broširani \$2.50.

JANEZ GNIDOVEC (življenjepis našega svetniškega škofa je napisal dr. Alojzij Gerzinič). Preko 200 strani. Cena vezani knjigi \$3.00.

LJUDJE IZ OLŠNICE (zbirka novel iz Prekmurja v dobi okupacije, napisal Frank Bukvič. Cena vezani izdaji \$3.50, broširani \$2.50.

Iščemo

**KOTLARJA-VARILCA,
VARILCE
in DELAVCE**

Dobre plače in ostali pogoji,
tudi nadure!

**BARKER ENGINEERING CO.
PTY. LTD.**

26-28 Hargreaves Street,
Huntingdale, Victoria, 3166

Telefon: 544-2911

Očetu je bilo prav.

"Če ni nič drugega, boš hitro na konju. Vzemi Luko iz Hrušovke!"

Teta se je skušala spomniti, kdo je ta Luka. Oče so ji pomagali, pa se je domislila.

"No, če se vam zdi, naj pa bo. Recite mu, naj pride in vpraša".

"To pa prav lahko napravim. Torej sva zmenjena. Kar še manjka, le vse meni prepusti".

Prav kmalu sta bila naša teta in Luka iz Hrušovke par. Samo na oklice je čakala fara.

Neke nedelje sta se teta in Luka našla po nauku na vasi. Teta se je zgrozila in rekla: "Luka, ti po žganju smrdiš! Opravila sva, nič več te ne maram".

Luka je gledal kot zaboden vol. Videl pa ni nič, zakaj tete ni bilo nikjer več. Tekla je domov in povedala očetu: "Tega ne vzamem! Pijanca za ves svet ne!"

"Kaj trobencljaš? Luka je vse prej kot pijanec!"

"Če še ni, pa še bo!"

To je bila tretja zadnja beseda, pa naj bi jo vsa fara priganjala. Pa tudi očetova. Razjezili so se in poklicali sina.

"Punca je kakor ogenj, ne dam ji posestva. Kaj če bi ti prevzel? Boš že kako. Poklekaj pa pred nikomur ne bom. Češ?"

"Čem! Bom pa gostilno napravil".

"Ko bom jaz v kotu ali v grobu, napravi kar češ. Kakor si boš postlal, tako boš ležal!"

Fant torej ni šel v Ljubljano za izvoščka. Prevzel je dom in oženil se je. Oče so potlej kmalu umrli. Po teto pa ni prišel noben fant; ostala je sama. Jeziki seveda niso mirovali. Tako je osasta, da je živa duša ne mara, so trdili nekateri. Drugi so vedeli: Ko jo je Luka tako razočaral, se je zaklela, da nobenega dedca več ne pogleda.

Kateri od teh so imeli prav, bomo zvedeli na sodni dan.

Luka je bil hudo poparjen. Še dolgo je hodil okoli kot zaboden vol. Nekoč sta se srečala z Žirovčev Nežo, ki ni imela nič bratov. Starejše sestre so bile že vse pomožene, sama je ostala doma. Oče so vedeli, da bo treba posestvo dati Neži, mudilo se jim pa ni. Saj so takrat tudi stara mati bili še živi. A Neža je imela svoje misli. Kdo bo čakal na očetovo milost?

Ko sta se srečala z Lukom, mu je ponagajala:

"Tak tako! Lep fant! Pri Češnjičevi si imenitno propadel. Ha! Zakaj ji pa nisi obljubil, da ne boš nikoli več po žganju smrdel? S tako obljubo bi vse popravil".

"Saj me ni nič vprašala. Sam od sebe pa tudi nisem mogel obljubiti. Ko sem se pripravljaj, da bi usta odprl, je bila že bogve kje ..."

"No, Luka, kaj pa če bi meni obljubil? Viš, jaz te vprašam in tudi na odgovor bom počakala".

"Bom pa res obljubil, Neža!"

Od takrat sta bila Luka in Neža par. Vse bi bilo morda dobro, če bi le Žirovčev oče ne bili drugačni kot Češnjičev. Luke niso marali. Zato ga je pa Neža tako marala, kot ga naša teta ni. Vsa fara naj bi ji ugovarjala, a Neža ga je hotela imeti. Očetu je povedala, da je veljalo za tisoč pečatov: "Ubijte me, Luke pa za ves svet ne pustim!"

Nazadnje so se oče le vdali. Potlej je bilo pri Žirovcu tako, kot že vemo ...

Zdaj se moramo vrniti k naši teti. Ni ji bilo vseeno, kaj se

je z Lukom zgodilo. Tako mora biti, kot je nekoč napovedala: "Pijanec bo, ča še ni . . ."

Ako bi prišlo drugače, bi bilo tetino srce nemirno. Je pa le razlika, če si pri Češnjicvih za gospodinjo, ali pa zgolj za teto! To je tetino srce živo čutilo. Recimo, da bi Luka res nikoli več ne smrdel po žganju. Tedaj bi srce naše tete vpilo na ves glas: "Bunka bunkasta! Prehitro si ga zavrgla . . ."

Ko so imeli pri Žirovčevih veselo svatbo, je teta baje kar obolela na živcih. In je trpela na tej bolezni vse do takrat, ko je zvedela, da Luka pije. Neža je povsod pravila, da so ga oče do tega prignali. Dosti ljudi ji je rado verjelo, a naša teta nikoli.

"Pojdite, pojdite! To je v njem. Jaz sem takrat takoj vedela, kako bo ta reč. Neža se mi smili . . ."

Tako je bilo tetino srce potolaženo, živci so ji ozdraveli. Vse se ji je pa povrnilo po mnogih letih, ko je zvedela, da po očetovi smrti Luka ne misli več piti. Čudno, prečudno! Še po dvanajstih letih — če ni bilo celo že nekaj več? — je srcu naše tete Luka pomenil več kot kakšen drug človek! Kaj hočemo, srce je čudna naprava. Posebno čudna naprava je pa postalo srce naše tete, ko ji je prišlo na uho, da naša ata in mama pri tej zadevi nista najbolj nedolžna. Živci so ji odpovedali, njen jezik je pa napovedal vojno. Kako je hrabra žena od tistih dob naskovala trdnjavo našega ata in mame, nam je pa tudi že znano od prej.

S tem se torej ne bomo dalje mudili. Rajši se vrnimo k tisti razburkani velikonočni nedelji in pogledimo dogodke, ki so nam takrat ostali za kulisami.

Žirovčeva mama je odločila prejšnjo soboto, ko so ravno prišli od vstajenjske procesije: "Micelj, to že veš, da boš z naprej vsako nedeljo šla k maši. Zato sem ti kupila novo obleko. Zdaj nisi več otrok. Ker pa nocoj pojdemo pozno spat, boš jutri kar poležala. Jaz pojdem sicer z drugimi ob šestih, a k deseti bom tudi šla, ko je ravno velika noč. Ti pojdeš z mano".

Žirovčevi so imeli čeden zapravljenček in so se zmerom vozili k prvi maši. V nedeljo zjutraj so sedli na voz Luka, mama in Janče. Hlapec je prijel za vajeti. Doma je ostala dekla, ki pojde potem ob desetih. Vse je bilo lepo in je teklo kot namazano, dokler ni po maši Luke nekaj prišlo.

"Veste, kaj vam povem? Velika noč je, zakaj bi ne stopili malo v gostilno?"

V Neži je vse odrevenelo, pa se je hitro znašla. Mislila je, da bo njen odločen "ne" zavrl nevarnost. Pa se je sirota hudo zmotila. Ali je Luko sam hudobec obsedel, da je naenkrat tak? Ni odnehal in ni. Rinil je v gostilno in Jančeta tiral pred sabo. Neža je dopovedovala, kako se mudi domov zaradi druge maše, pa vse ni nič pomagalo. Začela sta vpiti, da so se ljudje zgledovali. Janče je potegnil z očetom, hlapec je gledal v tla. Neža ni bila dosti močna, da bi možu zastavila pot. Strašno nerada je šla za njim v gostilno.

Luka je bil ravno prav najezen, da se mu je zahotelo kljubovati vsemu svetu. Naročil je čedno merico žganja. Jančeta je privil k sebi in obema nalil močnega strupa. Videlo se je, da nalašč nagaja Neži, ki je na vse načine skušala preprečiti nesrečo. Gostilna se je polnila z vsakovrstnimi gosti. Nekateri so podžigali Luko, drugi so držali z Nežo, pa bolj po tihem. Odločno se ni nihče postavil na njeno stran. Luka je pil in po vsakem požirku postajal bolj šumen. (Dalje prih.)

DAROV ZA BERNARDOV TISKOVNI SKLAD: \$26.— Niko Krajc; \$10.— Janez Šveb, Peter Košak; \$6.— Maria Paunič, Ivan Forte; \$4.— Anton Laznik, Marjan Jonke; \$2.— Albin Podgornik, Franc Maver, Ivan Cetin, Frances Klun, Ljenko Urbančič, N.N., Josephine Hvala, Vinko Joželj, Ciril Jamšek, Jožef Varglien, Zorko Abram; \$1.— Branko Cvetkovič, Frank Tomažič, Stane Verzel, Anton Šajn, Marija Hervatin, Mirko Zadnik, Franc Kuček, Mirko Cizerle, Antonija Sabadin, Ivan Stante, A. Paulin.

P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA: \$10.— Slovenske sestre, Kew; \$9.05 N.N. (za lačne); \$5.15 N.N.; \$5.— N.N. (za lačne); \$3.08 Robert Jakofčič; \$2.— Anton Šajn (za lačne), Andrew Zacutti.

ZA MOZAIK MARIJE POMAGAJ V NAZARETU preko "MISLI" poslali: \$5.— Anton Šajn (Adel.).

Dobrotnikom Bog povrni!

Naj zopet napišem, da velja tistim, ki so poleg daru poslali tudi svojo naročnino, objava daru obenem za potrdilo prejete in vpisane naročnine. S tem boste upravi prihranili marsikak dolar in se vam za razumevanje iskreno zahvaljujem.

Ta mesec je kaj malo zaostalih naročnikov poravnalo svoj dolg. Pa je v upravniki knjigi še dolga vrsta takih dolžnikov, četudi je od začetka novega letnika minilo že več kot pol leta. Tudi naročnino za lanski letnik nekateri še niso poravnali. Lepo prosim, bodite MISLIM zvesti plačilni bralci, kako so tudi MISLI vedno zveste vam! Papir, tisk, pošta . . . cene vsega kar vidno rastejo — samo Vaša zvestoba bo list lahko ohranila! Zato pa: PORAVNAJTE NAROČNINO!

IZPOD SYDNEYSKIH STOL POV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

POROKE

Gary Marshall, rojen v Coomi, živeč v Liverpoolu in Zdenka Plohl, rojena v Mariboru (župnija sv. Magdalene). Priči sta bila Gordon C. Smith in Sandra G. Plohl — Merrylands, 6. julija 1974.

KRSTI

Igor Franjo Brajkovič, Seven Hills. Oče Lovro Brajkovič, mati Ana, r. Horvat. Botrovala sta Franjo in Marija Bijelić — Merrylands, 30. junija 1974.

Daniel Mrljak, Bankstown. Oče Drago, mati Mira, r. Štefulj. Botrovala sta Tomislav in Anica Marelja — Merrylands, 6. julija 1974.

Danica Veronika Matuš, Marrickville. Oče Franc, mati Terezija, r. Gašper. Botrovala sta Jože in Gizela Horvat — Merrylands, 7. julija 1974.

Helena Štefanija Kralj, Mascot. Oče Josip, mati Marija, r. Veselič. Botrovala sta Štefan in Štefanija Mrljak — Merrylands, 20. julija 1974.

SLUŽBE BOŽJE

Čas nedeljske službe božje v Merrylandsu je kot doslej vsako nedeljo ob 9:30 dopoldan. Pri maši sodeluje mešani zbor. Prav tako velja za nedeljsko mašo sobotna večerna maša ob 7. uri.

Zapovedan praznik MARIJINEGA VNEBOVZETJA je v četrtek, 15. avgusta. Ta veliki Marijin praznik bomo v Merrylandsu proslavili z večerno mašo ob 7. uri in s petimi litanijami Matere božje po sv. maši. Prosim, ne opustite službe božje na Veliki šmaren!

Večerna maša bo sedmih bo na prvi petek prihodnjega meseca (6. septembra), nato pobožnost v čast Srcu Jezusovemu. Darovali jo bomo za naše bolne in preizkušane rojake.

Sicer bo datum že mimo, ko boste dobili to številko MISLI, pa vseeno naj omenim, da bomo imeli za vigilijo praznika Vnebovzetja, v sredo 14. avgusta ob sedmih zvečer zopet "kitarsko mašo". MINORES so med nami — porabimo jih, da bo malo spremembe.

Na nedeljo 8. septembra pa bodo MINORES igrali in peli pri deseti maši v frančiškanski farni cerkvi v Waverley. Povabil jih je tamkajšnji župnik. Maša bo kot farna seveda angleška, peli pa bodo slovensko in latinsko. Marsikateri rojak, ki živi v bližini, se je bo morda rad udeležil.

Wollongong ima mesečno službo božjo vsako drugo nedeljo v mesecu, torej, 8. septembra.

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon kot zgoraj.

Canberra ima slovensko sv. mašo vsako tretjo nedeljo v mesecu, torej 18. avgusta. Tokrat je kraj in čas drugačen kot normalno. Trije minoritski novomašniki bodo to nedeljo imeli ponovitev novih maš. To so p. Alojzij Klemenčič, p. Janez Antolčič in p. Milan Križan. Slovesnost se bo vršila v katedrali sv. Krištofa ob 12:30 popoldan.

Brisbane bo imel slovensko službo božjo, ponovitev novih maš, v nedeljo 25. avgusta ob 11:30 dopoldan v St. Mary's, South Brisbane.

Glede preostalih koncertov "Minores" je program objavljen na drugem mestu v tej številki.

ANSAMBEL "MINORES" smo sprejeli na sydney-skem mednarodnem letališču v četrtek 11. julija. Kljub zgodnji uri in delovnemu dnevu se je zbrala kar lepa skupina rojakov, ki so pozdravili prišlece. Tudi nekaj narodnih noš je bilo prisotnih. Nudorferjev Izток jih je pozdravil z vijolino, tudi šopke so prejele.

Paddingtonski koncert "Minores" je bil prvi nastop ansambla v Avstraliji. Izgleda, da nismo izbrali prave dvorane, verjetno pa je tudi nepoznanje ansambla prineslo razmeroma skromno udeležbo. Bilo je prisotnih kakih tristo rojakov, dočim ima dvorana prostora za še enkrat toliko občinstva.

Wollongong je pokazal precej zanimanja za "Minores". Bila je lepa udeležba, razpoloženje pa tudi zelo dobro.

Auburn Town Hall ni lahko napolniti, toda za koncert "Minores" (21. julija) je zmanjkalo prostora. Posebno, ko smo razporejali mize za plesno prireditev, je bila tiska za prostor. Navdušenje se je stopnjevalo od pesmi do pesmi v prvem delu. Dokaz za to je bilo bučno ploskanje in vzkliki po vsaki pesmi. Ocene petja in glasbe nimam namena podati, saj tu ni prostora in nisem izvedenec v tej stroki. Upam, da bo kdo drugi napisal kaj o tem.

Guessing Competition v Auburnu je prinesel veselje nekaterim, drugim pa razočaranje, ker niso bili prejemniki nagrad. Žreb je naslednjim določil dobitke: **5. nagrada:** Torta je šla **ge. Mariji Žeks**, 13 Market St., Smithfield. **4. nagrada,** novomašna torta, je šla **g. Joe Pangallo**, 18 Holyman St., Scullin, A.C.T. **3. nagrado,** večerjo in razvedrilo za 4 osebe v "Music Hall", Neutral Bay, je dobil **B. & L. Brodnik**, 52 Park St., Corrimal, N.S.W. **2 nagrado,** stereo gramofon je zadel **g. Elio Vuchich**, 5 Richmond St., Wentworthville. **1. nagrado** je dobil **Mitja Lajovic**, 4 Strathfield Ave., Strathfield. Mitja je nato nagrado vrnil in naročil, da naj se prodaja na licitaciji, dobiček pa naj se da v sklad "Ambrozičevega Doma" za ostarele. Na licitaciji je potem dobil nagrado (letalsko karto za potovanje v Evropo za dve osebi), g. Ludvik Benko iz Smithfielda. Licitacija je prinesla \$1400 in Mitju iskrena hvala, da je nagrado odstopil naši akciji.

ISKRENA HVALA in Bog plačaj vsem rojakom, ki so nam pomagali k uspehu koncertov "Minores" v Sydneyu in Wollongongu. Pri predprodaji vstopnic so pomagali Slovensko društvo Sydney, Club "Triglav" in Club "Planica". Sydneyško društvo je pomagalo tudi v kuhinji v Paddingtonu in Auburnu. Vsi omenjeni so pomagali tudi pri prodaji "Guessing Competition" listkov. Seveda hvala tudi vsem rojakom, ki so te listke kar pridno kupovali. Udeležba na koncertih nam prižiga upanje, da bomo stroške potovanja članov ansambla krili.

SVETOLETNA TRIDNEVNICA v Merrylandsu (od 18. do 20. julija) je lepo izpadla. Res prvi dan seveda še klopi niso bile vse zasedene. Je bilo pa toliko boljše naslednji in zadnji dan. Prvi in zadnji dan je bilo ljudsko petje. P. Miha je izpred mikrofona napovedal pesmi in dirigiral, p. Alojzij pa je petje spremljal z orglami. Oba prva dneva so "Minores" po maši zapeli kakih pet duhovnih popevk, v petek pa so prepevali celo mašo (kitarska maša). Za naše rojake je bilo vse to prijetna sprememba. Petje jim je bilo očividno všeč, kar so pokazali ob koncu s spontanim ploskanjem (čeprav se navadno v cerkvi ne ploska). P. provincial Martin Vidovič je imel vse tri večere skrbno pripravljene govore o krščanski družini. Znova nam je prikazal lepe ideale krščanskega družinskega življenja, ki prinašajo družinam božji blagoslov, srečo in mir. Ko bi te ideale naše družine gojile, bi bilo veliko lepšega in složnega življenja med našimi družinami, pa manj ločitev zakonov. — Tudi spovedovanja je bilo vse tri dni nekaj. Največ seveda v soboto. To se je tudi videlo iz dolgih vrst pri obhajilni mizi. Koliko dobrega je storila tridnevnic, ve le Bog. Gotovo pa je, da je naše zakonske matere in očete znova navdušila in opogumila za juna-

ško prenašanje križev in težav v družinah in veliko-dušno doprinasanje žrtev, ki so potrebne za lepo družinsko življenje. Toda, kot navadno, za vse cerkvene slovesnosti dobimo vedno iste, že kolikor toliko dobre kristjane. Pogrešali pa smo veliko število rojakov, ki bi bili svetoletne tridnevnic zelo potrebni. Neki rojak je povabil svojega prijatelja k tridnevnic. Odgovor je bil: "Kaj bom pa tam delal!?" To je pač odgovor v zemljo zaverovanega človeka, ki ne misli preko smrti. Tega človeka bi rad vprašal, kaj boš pa takrat delal, ko boš stal pred sodnim stolom?

PONOVITEV NOVIH MAŠ v Merrylandsu je bila lepa slovesnost. Po slovesnem vstopu v cerkev so novomašnike pozdravili trije otroci in jim podali šopke. Nato je s kora zadonela tradicionalna "Novi mašnik, bod' pozdravljen". Priložnostni govor je imel p. provincial Martin Vidovič, ki je govoril o duhovniških in redovniških poklicih. Ob koncu maše so novomašniki podelili poseben novomašniški blagoslov, nato pa še novomašne spominske podobice. Pri maši je bilo tudi darovanje za novomašnike. Vsem rojakom iskrena hvala! Po cerkveni slovesnosti smo se podali v presbiteriansko dvorano na zakusko. Za razvedrilo so novomašnikom in navzočnim zaigrali naši vrli muzikanti "Ministranti". Hvala jim, kakor tudi vsem našim ženam, ki so pripravile pecivo za zakusko in dobrotniku, ki je daroval prašička.

MAŠE PO DOMOVIH bomo imeli v drugi polovici avgusta in v začetku septembra. Prijavite se, če želite sv. mašo v vašem domu, da se dogovorimo za dan. Dokler imamo med seboj "Minores", bo lahko sv. maša isti večer na raznih krajih.

Križ so dobili doma — pri nas pa cvetje . . .
MINORES-novomašniki: p. Milan Križan,
 p. Lojze Klemenčič in p. Janez Antolič.

NOV GROB. — V torek, 2. julija se je smrtno ponesrečil (padel je z odra, kjer je barval steno) v Parramatti 46-letni rojak **Luciano Krmac** iz Fairfield Heights-a. Po rodu je bil iz Marezig pri Kopru, rojen 14. februarja 1928, v Avstralijo pa je došel 22. marca 1955 na ladji "Flandria". Zaposlen je bil pri plesarskem podjetju Clark & Son Ltd. Zapušča ženo Pino r. Babič in osemletnega sina Stevena, v domovini pa še več bratov in sester. V četrtek 11. julija zvečer smo za pokojnika ob krsti v pogrebni zavodu "Funerals of Distinction" v Fairfieldu zmolili rožni venec. Naslednje dopoldne je bila ob navzočnosti pokojnikovega trupla v Merrylandsu opravljena sv. maša. Ob koncu so "Minores" zapeeli pesem "Jaz sem vstajenje . . ." V sredo 17. julija je bila krsta odpravljena z letalom v domovino za pokop v pokojnikovem domačem kraju. Ženi, sinu in ostalim žalujočim naše iskreno sožalje. Spomnimo se pokojnika v molitvi. R.I.P.

P. Valerijan

7. LETNI GALA BAL SLOVENSKEGA DRUŠTVA SYDNEY

7. septembra 1974

v "BLUE BIRD"

79 ENMORE ROAD, ENMORE

Topla večerja — Igra "Jadran"

Pijačo prinesite s seboj.

Začetek ob 8. zvečer

Obleka večerna

Vstopnina: 8 dolarjev za osebo

Rezervirajte vstopnice pri:

Menart: 76-8218

Lajovic: 76-8561

Kobal: 728-1264

Klemenčič: 747-2106

Sarkan: 632-7419

Z Vseh Vetrov

STAVKE so nam v Avstraliji menda res postale že vsakdanja hrana. Dnevne novice nam z njimi ne prizanesejo niti en teden. Vsak dan je kaj: enkrat železnica, drugič avtobusi, tretjič bolniške sestre, nato učitelji . . . Uradna statistika za prve tri mesece letošnjega leta ima res porazne številke: Avstralija je v teh treh mesecih zaradi stavk izgubila nič manj kot 2, 483.000 delovnih ur in z njimi \$45,248.000. Pa manjše stavke v statistiki sploh niso prišle v poštev.

Avstralsko gospodarstvo s stavkami ni nič manj prizadeto kot ga prizadeva inflacija. Človek se samo sprašuje: ali je vse to potrebno? In če bo šlo tako dalje: kje je sploh še meja? . . .

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA v Argentini obhaja letos svojo dvajsetletnico obstoja. Začeli so jo begunci-izobraženci v zavesti, da kljub tujini naše kulturno delo ne sme spati. Priklicala je v življenje pet odsekov: filozofskega, leposlovnega, glasbenega, likovno-umetnostnega in gledališkega. Poleg svojega rednega glasila "Glas SKA" je izdala v teh dveh desetletjih lepo število monumentalnih knjig, ki so slovenskim izseljencem po svetu zares lahko v ponos. — Ustanovi želimo tudi avstralski Slovenci, da bi šla korajžno v tretje desetletje in nam ustvarila še mnogo lepega.

EDINI NOBELOV NAGRAJENEC slovenskega rodu je profesor **Fritz Pregel**. Nagrado je prejel v novembru 1923 in sicer za svoje pionirsko delo na polju mikroanalize organskih spojin. Deloval je kot profesor svetovnega slovesa na univerzah v Innsbrucku

in Gradcu, bil pa je rojen v Ljubljani leta 1869. Umrl je v Gradcu leta 1930 in Avstrija ga je za petdesetletnico podelitve nagrade počastila s posebnimi spominskimi znamkami z njegovim portretom. Zopet primer, ko se "tujina diči z deli njihovih rok", kot je zapel naš pesnik. Pa bi bilo tako prav, ko bi se takele obletnice spomnila prva domovina in ji izdala znamko v počastitev. Če mi ne bomo poudarjali svojih mož, kdo jih bo? Tujina že, a brez slovenskega značaja.

NOVEGA NADŠKOFA smo dobili v Melbournu, kjer smo čakali nanj od lani, ko je kardinal Knox odšel v Rim za prefekta dveh kongregacij. Njegovo ime je **Thomas Francis Little** (ni pa prav nič majhen, saj je visok preko šest čevljev), star je 48 let in je študiral v Rimu, kjer je leta 1950 postal duhovnik. Za pomožnega škofa je bil posvečen lani med evharističnim kongresom v Melbournu. Kot je sam priznal, je bila izvolitev zanj pravi šok: še nedavno je slišal na papeški delegaturi v Sydneyu, da je dovolj drugih kandidatov in je njegova prilika postati melbournski nadškof komaj 500:1. In vendar je bil izvoljen prav on — kdor ga pozna, mora priznati, da je bila izbira odlična.

Novi nadškof je bil rojen v Moonee Ponds in je prvi melbournski nadškof — viktorijski domačin.

SVET SE ZADNJI ČAS kar nekam hitro suče. V Nemčiji odstop Brandta, ki je imel ruskega špijona prav pred nosom, pa mu je zaupal; v ZDA se nadaljuje afera-Watergate in Nixon še vedno visi na nitki; Francija ima svoje krize po volitvah novega pred-

sednika; Pokojnemu Peronu je v Argentini nasledila njegova žena Maria Estella, pa se vsi boje, kako se bodo razmere razvile; brali smo o Portugalski, nedavno o Cipru in "ubitem" Makariosu... če vsemu dodamo še vse stare probleme, ki mučijo svet, je svetovni "mir" res žalostno stanje bolnika, ki se komaj z ducatom umetnih zdravil drži pri življenju. Veliki se drug drugega boje — morda je to skoraj edina svetla točka: dokler je strah, ne bo vojne. Kako dolgo se bo vse to vleklo, po ve samo Bog...

SOVJETSKI FIZIK in Nobelov nagrajenec Andrej Saharov je pred ameriško-sovjetskim srečanjem v Moskvi poslal Nixonu in Brežnjevju odprto pismo. Takole piše neustrašeni mož: "Na sestanku boste proučevali zelo važna vprašanja politične, gospodarske in družbene narave. Ne pozabite in ne zanemarite pa osnovnih človečanskih problemov in vprašanj, ki zadevajo spoštovanje temeljnih človekovih pravic. To niso politična vprašanja, pa vendar je od njih odvisna rešitev mednarodnih problemov, medsebojno zaupanje in zmanjšanje napetosti med narodi..." Med vprašanji, ki jih našteva in predlaga v pretres, je dal Saharov na prvo mesto vprašanje verske svobode.

SOLŽENICIN je nekam umolknil, zato je pa bolj zgovorna njegova zadnja knjiga **Otočje Gulag**, ki v teh mesecih po pisateljevemu izgonu doživlja nove naklade in nove prevode. Zgovorna je v dokazih priči o Stalinovih 129-ih taboriščih, v katerih je bilo natrpanih 13 milijonov modernih sužnjev. In še odmevajo po svetu besede Solženicinovega pisma ruskim voditeljem, v katerem je najprej predstavil režimu, da je bilo od trumfa revolucije 1917 pa do zdaj iztrebljenih v Sovjetski zvezi iz razrednih, ekonomskih in političnih vzrokov nič manj kot 66 milijonov ljudi...

Ob teh številkah in razgaljanju dejstev se slovenski človek spomni naših oboževalcev Stalina in ruskega sistema, ki so zakrivali, da so zapeljanci "umirali s Stalinovim imenom no ustnati" in si v naši revoluciji želeli samo eno veliko izpolnitev: popolno in dokončno vključitev Slovenije v to in tako Sovjetsko zvezo. Hvala Bogu, vsaj tako daleč ni prišlo, četudi zmote razen Džilasa nobeden voditelj danes ne

prizna. Pač je nekaj takega v pesniški obliki priznal Kocbek, ko opisuje, kako z navdušenjem je preskačeval revolucionarne ovire, zdaj pa, ko se je čas revolucije unesel, se "ne more več spomniti, kaj je tedaj iskal..." Morda se pa spominja, kaj je našel?

SVETO PISMO je še vedno najbolj razširjena knjiga na svetu, tega ne more nihče oporekati. Svetovna zveza bibličnih družb je v poročilu o razširjanju svetopisemskih knjig objavila, da je pisana božja beseda doslej izdana v nič manj kot 899 jezikih, v nekaterih teh jezikov vsaj nekaj knjig, če že celotnega svetega pisma ni bilo mogoče izdati.

Ali ni ta visoka številka pomisleka vredna? Kaj bi bilo toliko zanimanja zanjo, če bi res ne vsebovala veselo oznanilo za vse človeštvo, večno resnico in pot k cilju?

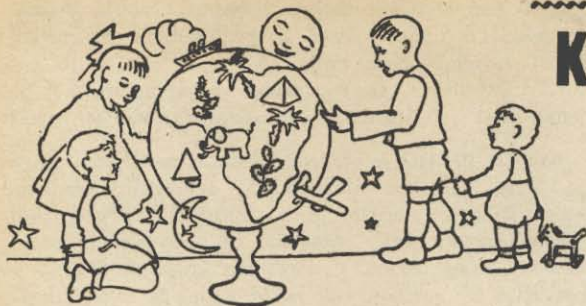
BARAGOV DAN, ki ga vsako leto praznuje v spomin našega oltarnega kandidata Baraga marquetteška škofija v Ameriki, bo letos na nedeljo 1. septembra. Slovesnosti z mašo na prostem in zborovanjem bodo v L'Ansu, Michigan, eni izmed Baragovih misijon-skih postaj, ob novem veličastnem spomeniku "Misi-jonarja na krpljah". O spomeniku smo že lani pisali, ko je bil slovesno odkrit in blagoslovljen, objavili smo tudi njegovo sliko. Letošnji glavni govornik na Baragovem dnevu bo zlatomašnik Msgr. Butala, upo-kojeni župnik slovenske župnije sv. Jožefa v Jolietu, Illinois.

KARDINAL MINDSZENTY bo še letos obiskal Av-stralijo in tukajšnje madžarske priselence. Po odhodu iz Madžarske, kjer je od vstaje 1956 do 1971 živel na ameriskem poslaništvu, se je naselil v Avstriji, je pa medtem obiskal že veliko dežel, tudi Anglijo in Ameriko. V februarju je svet presenetila vest, da je prenehal biti primas madžarske Cerkve in nadškof estergomske nadškofije — za ceno upanja, da bo s tem olajšano dušnopastirsko delo med madžarskimi verniki. Za enkrat ne kaže, da bi popuščanje Vatikana kaj olajšalo verski položaj — tiste skromne drobtinice verske svobode so le pesek v oči. Tudi na Madžar-skem je verska svoboda samo na papirju, v to, da jo bodo diplomatske poteze Cerkve kdaj mogle po-riniti v prakso, pa dvomi vsakdo, ki pozna komunizem.

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE,
189 Boundary Road, 329 6144
MALVERN,
1382 High Street, 50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG,
505 Princes Highway, Noble Park, 546 7860
MENTONE,
3 Station Street, 93 2460
FRANKSTON,
232 Cranbourne Road, 781 2115
NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

NOVA HIŠA

POD STREHO JE, GLEJTE, HIŠICA NOVA,
VESELO IN SREČNO JO GLEDA OKO.
KAKO JE HITRO BILA GOTOVA!
OD DNE DO DNE JE RASLA LEPO.

KAKO PRIJAZNO ČLOVEKA VABI!
PRIJETNO V NJEJ ŽIVELO SE BO.
HVALITI, DUŠA, BOGA NE POZABI,
KI NAM JE POMAGAL Z BLAGO ROKO.

MIR BOŽJI, HIŠICA, V TEBI PREBIVAJ,
ČETUDI NE BOŠ PREPOLNA BLAGA;
MIR IN ZADOVOLJNOST SREČNO UŽIVAJ,
KDOR BO POD STREHO TVOJO DOMA!

JOSIP STRITAR

Gradili smo hišo. — Ko smo prišli v Avstralijo, smo najprej živeli pri stricu. Potem je ata kupil kos zemlje in kmalu smo začeli na njej zidati svoj dom. Ata je tesar in je sam začel, pomagali pa so mu prijatelji. Tudi mama, moj starejši brat Jože in jaz smo pomagali. Pa nas ata ni maral dosti okrog sebe. Rekel je, da napravimo več škode kakor koristi. Pa mene in brata vseeno ni mogel odgnati. Saj je bilo tako lepo gledati, kako raste naš dom, ki ga še nikoli prej nismo imeli.

Zdaj je naša hiša že gotova. Vselili smo se vanjo in smo vsi zadovoljni. Zdaj pa ima mama delo, da počasi v kuhinjo in sobe dobivamo potrebne stvari. Midva z bratom delava tudi na vrtu. Zgradila sva prostor za kokoši in tudi golobe imava. Lepe pozdrave vsem Kotičkarjem! — **John Rustja**, 12 let, Sunshine, Victoria.

Dragi Kotičkarji! Letos sem bila tudi jaz v Evropi z mamo in bratcem Robertom. Tako sem bila v skrbah, kako bom govorila slovensko. Zнала sem zelo malo, Robert pa še manj. Mama je rekla, da naj dobro poslušam in počasi je res kar dobro šlo. Mama ima v Sloveniji veliko sorodnikov: ata, mamo, brate in sestre. Vsi so bili veseli, da smo govorili slovensko. Tako nam ni bilo dolgčas. Zadovoljna sem, da znam dva jezika in tako poznam več ljudi, ker morem z njimi govoriti. — Bodite vsi lepo pozdravljeni in na svidenje še ob drugi priliki! — **Celestina Fabian**, 13 let, Mona Vale, N.S.W.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

DRAGI OTROCI!

Slika predstavlja dva letošnja sydneyjska graduanta slovenskega rodu. Prvi je **ANDREJ HRAST**, drugi pa **DANIEL JADRAN MAVRIČ**.

ANDREJ HRAST je bil rojen 10. februarja 1952 v Penrithu, N.S.W. in je sin Slavka ter Marije r. Menič. Starši so bili rojeni v Borjani pri Kobaridu. Nekaj let je fant obiskoval farno osnovno šolo Karmelske Matere božje v Wentworthville, pozneje pa šolo St. Simon Stock u Greystanes. High School je končal pri bratih maristih v Parramatti, nato pa se je vpisal na sydneyjsko univerzo. Letos v aprilu je prejel bakalaureat iz ekonomije (Bachelor of Economy). Zdaj je zaposlen kot ekonomist pri državnem uradu Industries' Assistance Commission, za sobote in nedelje pa večkrat služi tudi kot rezervist pri Citizens Military Force.

DANIEL JADRAN MAVRIČ pa je sin Ivana in Danile r. Jakin. Daniel je bil rojen v Stanmore, N.S.W., dne 24. oktobra 1951, starši pa so po rodu iz Kozane v Goriških Brdih. Tudi Daniel je obiskoval katoliško farno šolo (North Sydney), nato St. John's v Hunter Hill, končno pa St. Aloysius College. Po štiritletnem študiju na sydneyjski univerzi je letos skupno z Andrejem tudi on prejel diplomo iz ekonomije. Zdaj je v diplomatski šoli v Canberri.

Obema slovenskima fantoma izrekamo iskrene čestitke k uspehom. Vemo, da šolska pot ni bila lahka, a zmagala sta jo in prispela na vrh. Želimo jima še dosti lepih uspehov v življenju!

Upamo, da slovenščine ne bosta pozabila!

Avstralske Slovenije

ST. ALBANS, Vic. — Dne 25. julija sta se zasvetila v srebru med melbournskimi Slovenci dobro poznana **Franc URŠIČ in Marija r. Sedej**; praznovala sta 25-letnico zakonskega življenja. Franc je doma iz Novakov, Marija pa je rojena v Počah. Pred petindvajsetimi leti (leta 1949) sta stopila pred oltar farne cerkve v Cerknem in si obljubila zvestobo za vedno. Res tisti žegen še danes drži in smo prepričani, da bo držal do konca. Ko sta za srebrni jubilej zopet stala pred oltarjem, tokrat v slovenski cerkvi v Kew, sta si gotovo mislila: Le kam je šlo četrto stoletje?!... Res se jima leta še ne poznajo preveč in vsi jima prav iz srca želimo, da bi šla prav tako korajžno preko drugega četrto stoletja, zlatemu jubileju naproti.

Srebrna jubilarita sta med nami znana, saj oba pri vsaki priliki kaj rada priskočita na pomoč, naj že bo cerkvi, naši narodni skupini ali posamezniku. Prepričan sem, da tudi njima ni bilo postlano samo z rožicami, pa vendar sta vsa leta ohranila vedrost, vdanost v božjo voljo in poleg odprte roke smehljaj za vsakega. Dobro so nam poznane njune tri hčerke, zdaj že vse poročene, ki so od mladih let nastopale pri naših mladinskih prireditvah. Vse so se zbrale s svojimi družinami okrog oltarja ob srebrni poroki staršev.

Francu in Mariji za jubilej iskreno čestitamo vsi, ki ju poznamo. Bog naj ju spremlja tudi v bodočih letih in ju blagoslavlja z zdravjem in zadovoljstvom!
— **Poročevalec.**

SYDNEY, N.S.W. — **MISLI** rad prebiram in sem bil iz srca vesel, ko sem po prihodu v Avstralijo zvedel zanje ter sem si jih mogel naročiti. Ne le, da mi mesec za mesecem preganjajo dolgčas, iz njih raz-

Ob srebrni poroki staršev so tele Uršičeve tri že veliko večje — a takele smo pred leti velikokrat gledali na našem odru . . .

berem tudi marsikaj zanimivega in preko njih počasi spoznavam življenje avstralskih Slovencev. Kot se mi zdi, Vam je bilo tukaj vsaj v preteklosti prizanešeno z marsičem, kar smo mi, izseljenci v belgijskem in holandskem Limburgu, že dolga leta doživljali. Delali smo kar precej na narodnem, kulturnem in verskem polju, pa je hotelo vodstvo od doma vse naše delo ali popolnoma podrediti sebi ali pa uničiti. Celo Društvo sv. Barbare so si osvojili in boj je trajal dolga leta, da bi o njem napisal lahko celo knjigo. Z vso podporo ambasade in Izseljenske matice so hoteli na vsak način potisniti našega izseljenskega duhovnika v zakristijo, pa jim, hvala Bogu, ni uspelo . . .

ZAHVALA

Vsem sorodnikom, znancem in prijateljem, ki ste naši družini stali ob strani v dneh nenadne izgube dragega moža in očeta

JOZEFA ŠAJNA,

se na tem mestu iskreno zahvaljujemo za vsakršno pomoč. Zahvala vsem za besede tolažbe, za cvetje, za prisotnost pri večernih molitvah, pri maši-zadušnici in udeležbo pri pogrebu. V tolažbo nam je bilo, da je toliko ljudi prišlo po poslednje slovo od dragega pokojnika. Njegovo dušo priporočamo vsem v spomin v molitvah.

Zalujoča žena Frančiška,
sinova Frank in Srečko
ter hčerka Irena.

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**
za selitev in podobno,

se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Bi radi preživel božič in novo leto v SLOVENIJI? Letala odidejo iz Melbourne 12. decembra, 18. decembra, 24. decembra in 27. decembra letos. Vračajo pa se iz Slovenije 20. januarja, 8. februarja, 20. februarja in 11. marca 1975. ČIMPREJ NAM JAVITE, da pravočasno uredimo za Vas potrebne formalnosti!

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta. Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pismeno ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

Čez dan:

72 Smith Street,
Collingwood, 3066, Vic.
Tel. 419-1584 - 419-2163

Po urah:

Nada Nakova, Tel. 44-6733
Paul Nikolich,
Ivan Gregorich, Tel. 842-1755

Zdi se mi, da gredo ljudje vse preradi s tistim, ki je na oblasti. Že naš Cankar je tožil nad hlapčevstvom slovenskega človeka in ne tjavdan. Pa ljudi doma danes v tem še nekako razumem in opravičujem, v svobodi tujine pa je to hiba, ki prinaša usodne posledice. Kot se mi zdi, je zdaj Avstralija na vrsti, da pokaže, če je med našimi izseljenci še kaj značajnih ljudi.

Ne pozabimo, da so danes morda metode druge, cilj je pa isti, ali pa še bolj uspešen. Nedavno sem glede tega bral prav dobro primer: Včasih so lovili posamezne ribe, ki so bile dovolj neumne, da so zagrabile za trnek in se dale ujeli. Danes pa se

jim to več ne izplača, razen če imajo posebno težko ribo, ki jo hočejo dobiti in jim bo dobro služila. Danes raje izčrpajo vodo iz ribnika, pa so vse ribe hočeš-nočeš v njihovih rokah... Načinov je sto — da sam ne veš kdaj, si v množici rib tudi ti lahko kaj hitro — riba brez vode...

Lepe pozdrave vsem bralcem! — Stanko Narobe.

KEW, Vic. — Ne morem si kaj, da ne bi vsaj nekaj besed pripomnila k pismu gospe Marcele Bole, priobčenem v zadnji številki. Lepo je povedala in posne-manja je vredno! Ko bi vsaj več ljudi med nami tako mislilo ter se spomnilo na Sklad za nakup hiše ostarelim članom naše verske družine! Kako lepo in domače se sliši, kadar naš pater še posebno poudari, da smo kot ena družina daleč od doma. Zato bi se morali kot vsaka dobra družina res bolj zanimati za naše ostarele sestre in brate. Zares bi bilo lepo, ko bi jim mogli dati streho in oskrbo ter domačo družbo na večer življenja. Človeka boli srce, ko vidiš staro ženo stisnjeno v mali sobici, kjer največkrat sameva brez vsake družbe. Razumem, da ni vedno mogoče imeti starega človeka v družini, današnje razmere in tempo zaposlitve tega vedno ne dopuščata. Sama že dosti let delam v hiši za ostarele in imam mnogo prilike videti, kako avstralski narod skrbi za svoje ljudi. Prepričana sem, da bi tako ustanovo

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno. Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

zmogli voditi tudi Slovenci, čeravno nas je malo. Če le hočemo, pa smo zmožni marsikaj. Pri vsaki stvari je tako: eden ne, zmore dosti, vsi skupaj in vsak po svojih močeh pa gre in uspeh ne izostane. Še vedno velja geslo: V skupnosti je moč! Za to imamo lep dokaz v naši cerkvi, na katero smo lahko ponosni in jo tako radi obiskujemo prav zato, ker je naša. Ako takrat ne bi poprijeli kot ena družina, bi je danes ne imeli.

Ob teh mislih sem vesela, da je naše versko središče v Kew že pred leti začelo z akcijo, ki počasi pa gotovo le napreduje; morda malo prepočasi, ker se mnogi najbrž ne zavedajo njenega pomena. Kot Slovenka in članica Društva sv. Eme se obračam na vse melbournske rojake, da bi vzeli stvar bolj resno in začutili potrebo po takem domu za ostarele v težkem položaju. Teh slučajev bo med nami vedno več. Vsi gremo isto pot in prav nobeden izmed nas ne more z gotovostjo reči, da tudi sam ne bo prej ali slej hvaležen za streho in oskrbo ter društvo med svojimi, ko pridejo stara leta.

Vsem iskren pozdrav, posebno pa še gospe Marceli Bole za njene lepe in resnične besede, pa tudi za dober zgled s svojim darom! Bog Vas živi! — Francka Anžin.

Sin vpraša očeta: "Zakaj pa se vedno govori o bo-
ginji zmage, nikdar pa o bogu zmage?"

Oče: "Ko boš oženjen, ti bo to čisto jasno".

PHOTO STUDIO VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY,
MELBOURNE, VIC.
(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-
bele in barvne.

POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA
OBLAČILA.

Pri nas dobite lahko tudi poročne vence
in cvetje ter ostale poročne potrebščine.

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in
nedeljah od 9—6.

Po sedmi uri zvečer se glede svatb dogovorite po telefonu: 44-6733.

PAUL NIKOLICH

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S. A. 5913

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje
redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne do-
kumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas
v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

MELBOURNŠKI ROJAKI!

Potrebuje morda priznanega TOLMAČA za
sodišče ali kako drugo važno zadevo?

Obrnite se z zaupanjem
na rojakinjo JEAN SLUGA!

48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078

Telefon:
49-4748
41-6391

DOPOLNILNICA
(Francka Anžin)

1. — V O — — — V
2. — O Č — —
3. — — T I — — —
4. — T O — —
5. — — B O — — —
6. — E — L — — — E
7. — — N I — —
8. — — N — —
9. — A N — — O V — — —
10. — — O — —
11. — — S O — — —
12. — M I — — — —

1. duet v slovenščini; 2. malo je takega dela danes, pa je upoštevano; 3. zadnja zahteva ali pogoj v političnih mednarodnih odnosih; 4. del mašnikove obleke; 5. v vrsti vrtljaka in gugalnice je otrokom v razvedrilo na zabaviščih; 6. vrsta vodnega športa; 7. konja vpregajo vanje pri dvokolesnih vozovih; 8. v spanju jih doživljamo; 9. veseli postopaški popotnik; 10. samo eno oko ima, če ga kličemo tako; 11. v trumah, množično; 12. znano žensko ime.

Če vstaviš pravilne besede, ti bosta **prva** in **peta vrsta črk**, brani od zgoraj navzdol, povedali ime društva, ki je zadnji čas večkrat omenjeno v MISLIH. Povedali bosta tudi, kaj je društven namen.

Obilo sreče pri reševanju! Rešitev pošljite najkasneje do 30. avgusta na uredništvo, da ne zamudite žrebanja!

REŠITEV JULJSKE KRIŽANKE:

Vodoravno: 1. Kranjska gora; 8. ljut; 10. bibliografija; 11. amen; 12. osa; 13. Avar; 15. kalup; 18. Ida; 20. nos; 21. kisik; 22. aparat; 24. knjige; 26. mir; 29. mik; 30. kad; 32. Minores; 33. Martin Vidovič (slovenski minoritski provincial).

Navpično: 1. kobilariti; 2. Albina; 3. Jair; 4. kuga; 5. grad; 6. Aljaska; 7. stena; 9. jama; 14. lisjak; 16. lastim; 17. poklek; 19. Ankara; 21. konzerv; 23. ati; 25. gips; 27. ikra; 28. lord; 31. DDT; 32. man.

Rešitev so poslali: Jože Grilj, s. Silvestra, Francka Anžin, Toni in Elči Šerek. Izžrebana sta bila Toni in Elči Šerek.

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
45 7275

FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
HEIDELBERG, Vic.

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK
Vam z veseljem nudi

**"FRANK'S
AVTO ŠOLA"**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

Ko se je v gorah pripravljalo k hudi uri, je turist vprašal drugega turista: "Ali se vi kaj bojite nevihte v gorah?"

Odgovor: "Nevihte v gorah ne, pač pa nevihte doma..."

Pleskar Jaka: "Ljudje so pa res smešni!"

Prijatelj Tone: "Zakaj?"

Pleskar Jaka: "Če jim napišeš kar tjavdan, da je na nebu 987,956.784 zvezd, bodo vsi verjeli. Če pa daš na vrata listek z napisom 'Sveža barva!', bodo vsi poskušali, če je res..."

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

● Če temelji popuščajo, se najbolj tresejo vrhovi.

● Do zdaj so nas potrošnike varali na vse mogoče načine, zdaj pa nas varajo tudi že na nemogoče načine.

● Če si že svoje sreče kovač, ne uporabljaj svojih bližnjih za nakovalno!

● V mesnici: — Ženica: "Kaj še ne bo konca te mesne krize?" Mesar: "Kakšne krize neki! Saj ste dobili pol kile kosti za juhuco".

● Ali je bolje vedeti, do kod smo prišli, ali: kje smo obstali?

● Mesar gospodinjci: "Kaj pa boste z mesom? Saj tako ni elektrike, da bi ga spekli".

● Uspela integracija: en direktor zna brati, drugi pa pisati.

PRODAJAM HIŠO Z ZEMLJIŠČEM

med Sežano in Trstom
po zelo zmerni ceni!

Res lepa priložnost vsakemu,
ki se namerava za stalno vrniti domov!

Za podrobnejša pojasnila se obrnite na:

VINKO STOJKOVIČ
43 YORK STREET,
RESERVOIR, VIC., 3073

EMONA ENTERPRISES

P.O. BOX 188, COOGEE, N.S.W., 2034

Tel. 399 9061

JELENA in ALFRED BREŽNIK

Nudimo Vam najnovejše SLOVENSKE PLOŠČE in KASETE ter KNJIGE vseh slovenskih založb. Delni seznam plošč in kaset je bil objavljen v MISLIH (2—3 in 4 številka). Pišite nam, pa Vam bomo postregli s popolnim seznamom naše bogate zaloge.

V SYDNEYU so Vam naše plošče in kasete na razpolago tudi pri sestri Miriam, Slovenski Center sv. Rafaela, 311 Merrylands Road, Merrylands.

V MELBOURNU pa je naš zastopnik z lepo izbiro plošč in kaset Društvo sv. Eme, slovenska cerkev v Kew.

Poslužite se prilik in obogatite svojo zbirko domače glasbe!

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

TURISTIČNA AGENCIJA

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806

● mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb

● pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

*Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas*

V uradu:

RATKO OLIP

PODRUŽNICE:

SYDNEY	241 Elizabeth St., Tel. 265-778, 26-5940, A.H. 32-4806
BLACKTOWN	6 Campbell St., Tel. 622-7336, A.H. 32-4806.
PENRITH	498 High St., Tel. (047) 31-3588, A.H. 32-4806
CAMPBELLTOWN	172 Queen St., Tel. (046) 25-5927, A.H. 32-4806

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.
182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA (LASTNIK)

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezni, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene za vse vrste potovanj, za skupinska potovanja pa še posebne popuste.

- Za tiste, ki bi želeli božič in novo leto preživeti v domovini, so na razpolago poleti iz MELBOURNA v SLOVENIJO 12. decembra, 18. decembra, 24. decembra in 27. decembra 1974. Vračajo se letala iz SLOVENIJE v MELBOURNE 20. januarja, 8. februarja, 20. februarja in 11. marca 1975. Izberite datum in nas čim prej pokličite!
- Mi urejamo tudi dnevna potovanja v Slovenijo ali katere koli dele sveta!

POSLUŽUJTE SE VAŠE POTNISKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne

POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163 — Po urah: 44-6733, 842-1755

V uradu: P. Nikolich, Nada Nakova, M. Nikolich in I. Gregorich